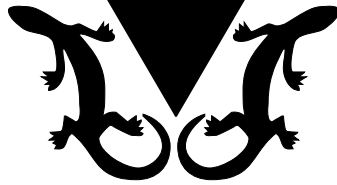

ΚΩΣΤΑΣ
ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

^η Αναζήτηση
της Βασίλισσας Ζηράθα

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikoshorizontas.gr/kostasvoulazeris>

Αυτό το διήγημα δημοσιεύτηκε αρχικά, σε συνέχειες, στο περιοδικό *Κατά Φαντασίαν*, τεύχη 1, 2, 3, 4, 5, 6, 9.

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](#).

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1:

Το Δηλητήριο του Φιδιού

Ο φθινοπωρινός άνεμος φυσούσε, παρασέρνοντας τα φύλλα, κάνοντάς τα να στροβιλίζονται ανάμεσα στα αρχαία οικοδομήματα της νεκρόπολης.

Η γυναίκα που ανηφόριζε τον λόφο, βαδίζοντας πάνω στο λιθόστρωτο μονοπάτι, ήταν μετρίου αναστήματος, ντυμένη μ'ένα μακρύ, μενεξεδί φόρεμα και μαύρη κάπα, που γυάλιζε στο φως του δύοντος ήλιου σαν μετάξι. Στο δεξί της χέρι φορούσε ένα μακρύ, μαύρο γάντι, το οποίο έφτανε ως τον αγκώνα· το αριστερό της χέρι ήταν γυμνό, στολισμένο με δαχτυλίδια κι ένα σπειροειδές, χρυσαφένιο περικάρπιο. Τα μακριά, σγουρά, μαύρα της μαλλιά ανέμιζαν γύρω απ'το κεφάλι της, πέφτοντας, πού και πού, μπροστά στο πρόσωπό της, χωρίς εκείνη να κάνει τον κόπο να τα παραμερίσει, παρά αφήνοντάς τα να παραμερίσουν μόνα τους, όποτε εκείνα κι ο αγέρας το επιθυμούσαν.

Τα βήματα της Βασίλισσας Ζηράθα δεν ήταν βιαστικά, καθώς περνούσε κάτω από τη μεγάλη, πέτρινη ασίδα της πύλης της νεκρόπολης. Δε βιαζόταν να ξαναμπει σε τούτο το μέρος, παρότι τα νέα που έφερνε είχαν μεγάλη σημασία για εκείνη, για το Βασίλειό της, και για τον νεκρό της σύζυγο, στου οποίου το μνήμα τώρα κατευθυνόταν, περνώντας ανάμεσα από αρχαίες κολόνες που βρίσκονταν εδώ από καιρούς λησμονημένους και από μνήματα άλλων σημαντικών αρχόντων και ηρώων της Λαράβια.

Τα ξερά φύλλα που γυρόφερναν σ'όλη τη νεκρόπολη έμοιαζαν με τις απόμακρες φωνές των νεκρών, καθώς τρίβονταν επάνω στις

πέτρες και στο χώμα· ενώ θα έλεγε κανείς ότι πονούσαν, όταν τα σανδαλοφορεμένα πόδια της Βασίλισσας τα συνέθλιβαν.

Η Ζηράθα αναρωτήθηκε αν υπήρχαν και άλλοι νεκροί σε τούτο τον μυστηριώδη τόπο... κι άλλοι νεκροί που ζούσαν. Πάντως, αν κάτι τέτοιο αλήθευε, δεν είχε δει κανένα, μα κανένα, σημάδι. *Κι όμως, πολλές φορές, νομίζω ότι μάτια με παρακολουθούν... τα οποία, βέβαια, δεν μπορεί να είναι τίποτ'άλλο από τη φαντασία μου.* Η Βασίλισσα ήταν ταραγμένη, τον τελευταίο καιρό· είχε το άσχημο συναίσθημα ότι, διαρκώς, την κατασκόπευαν, ακόμα κι όταν βρισκόταν στο βασιλικό παλάτι. Σκεφτόταν μήπως έφταιγε η Ορειχάλκινη Σφαίρα για όλα τούτα... μα δεν ήταν βέβαιη.

Έσφιξε τη δεξιά, γαντοφορεμένη της γροθιά, καθώς ζύγωνε το μνήμα του συζύγου της, Σέρμπεραλ, που ήταν ξακουστός μάγος όσο ζούσε. *Κι ακόμα ζει, θύμισε στον εαυτό της η Ζηράθα. Απλά, δεν είναι το ίδιο εύκολα... ορατός. Το πνεύμα του δε μας έχει εγκαταλείψει.*

Η Βασίλισσα της Λαράβια στάθηκε μπροστά στο μνήμα του συζύγου της και ατένισε τη λαξεμένη μορφή του: το ξυρισμένο, όμορφο του πρόσωπο· το στέμμα που βρισκόταν επάνω στα μακριά, σγουρά του μαλλιά· το ψηλόλιγνο, ντυμένο με βασιλικά ρούχα σώμα του.

Η Ζηράθα έβγαλε τον μικρό, αργυρό καθρέφτη που έκρυβε μέσα στο δερμάτινο σάκο της, και τον κράτησε, με τα δύο χέρια, μπροστά στο μνήμα, έτσι ώστε το φως του δύνοντος ήλιου να χτυπήσει στο κάτωπτρο και να αντανακλαστεί, επάνω στη λαξεμένη μορφή του συζύγου της, λούζοντάς την με πορτοκαλιά ακτινοβολία.

Απόλυτη σιγή, για λίγο.

Η Ζηράθα νόμιζε πως ακόμα κι ο άνεμος είχε πάψει να φυσά, ενώ τα ξεραμένα φύλλα δεν έκαναν τον παραμικρό ήχο, σαν να φοβόνταν.

«Αγάπη μου...;» είπε η Βασίλισσα· και νόμιζε ότι η φωνή της αντήχησε ξανά και ξανά στ'αφτιά της, λες και βρισκόταν μέσα σε κάποια πέτρινη σήραγγα.

Το ηλιακό φως φάνηκε να δυναμώνει επάνω στο μαρμάρينو μνήμα, να δυναμώνει και να δυναμώνει και να δυναμώνει... διαγράφοντας τη μορφή του Βασιληά Σέρμπεραλ ολοένα και καλύτερα... κάνοντάς την τέλεια, ζωντανή.

«Αααα... Ζηράθα...» Η αντρική φωνή ήρθε από το πουθενά, μοιάζοντας ν'ακούγεται από πολύ μακριά. Μετά, η λαξευμένη μορφή κινήθηκε, εξερχόμενη από το μάρμαρο του μνήματος. Και η φωνή ακούστηκε ομαλότερα, σταθερότερα: «Ζηράθα. Αισθάνομαι τόσο *μουδιασμένος* στον Κόσμο των Νεκρών· όσο περισσότερο διαμένω εκεί, τόσο πιο πολύ νομίζω ότι χάνω τον εαυτό μου. Όταν επιστρέφω εδώ, είναι σαν κάποιος να μου ανοίγει την πόρτα ενός σκοτεινού δωματίου· γιατί δεν έχω ακόμα ξεχάσει τελειώς τον Κόσμο των Ζωντανών.

»Έχεις νέα για μένα;»

Η Ζηράθα κοιτούσε τον σύζυγό της, λουσμένο στην πορτοκαλιά ακτινοβολία, και νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει μια βαθιά θλίψη στα μάτια του, ένα επίμονο σκοτάδι.

«Ναι.»

«Άγγιξες την Ορειχάλκινη Σφαίρα...» Το βλέμμα του Βασιληά Σέρμπεραλ πήγε στο δεξί, γαντοφορεμένο χέρι της Βασίλισσας του.

«...Ναι,» απάντησε η Ζηράθα, νιώθοντας κάτι να σφίγγει το λαιμό της. Η Σφαίρα ήταν τόσο *καυτή* όταν την είχε ακουμπήσει, μα δεν είχε απομακρύνει το χέρι της, γιατί *έπρεπε να μάθει*. Όταν η επικοινωνία τους έληξε, η Βασίλισσα είχε απομακρυνθεί και κοιτάζει την παλάμη της, περιμένοντας να δει εγκαύματα, αλλά μη βλέποντας τίποτα, κανένα σημάδι. Πρέπει όλα να ήταν μια ψευδαίσθηση, είχε σκεφτεί τότε· μα έκανε λάθος. Αργότερα, το άλλο βράδυ, αισθάνθηκε να πονά, και, όταν ξανακοίταξε το χέρι της,

είδε πως μαύρες γραμμές είχαν εμφανιστεί, τυλιγόμενες σπειροειδώς επάνω του, από τις άκριες των δαχτύλων ως τον αγκώνα.

«Και τι συνέβη;» ρώτησε ο Σέρμπεραλ. Μια όψη ανησυχίας πέρασε από το πρόσωπό του. «Τι σου έκανε η Σφαίρα;»

«Τίποτα το σπουδαίο,» αποκρίθηκε η Ζηράθα, προσπαθώντας να κρατήσει τη φωνή της σταθερή και ουδέτερη· «απλά, μερικά μικροεγκαύματα. Μου αποκάλυψε, όμως, πολλά σημαντικά πράγματα, που θα σ'ενδιαφέρουν.»

«Τον δολοφόνο μου;»

«Ακριβώς.»

«Ήταν ο Δούκας;»

Η Ζηράθα ένευσε. «Ναι, η Ορειχάλκινη Σφαίρα μού έδειξε τον Δούκα Ύρσενοβ της Αρισκάνδης. Εκείνος φρόντισε να σε δηλητηριάσουν, αγάπη μου.»

«Και πού βρήκε το δηλ-;» Έπαψε να μιλά, και κοίταξε ολόγυρα και πίσω από τη Βασίλισσά του.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Ζηράθα.

«Σε ακολούθησαν;»

«Όχι. Όχι, είμαι σίγουρη. Έβλεπα συχνά-πυκνά πίσω μου· και δεν υπάρχουν πολλές κρυψώνες, από την πρωτεύουσα ως τη νεκρόπολη.» Έριξε ένα λοξό βλέμμα πάνω απ'τον ώμο της, μα δεν είδε κανέναν. «Παρατηρείς κάποιον, αγαπημένε μου;»

«Ένας παλιός γνωστός στέκεται... εκεί!» Ο μάγος έδειξε δίπλα σε μια κολόνα. Μια αχτίνα φωτός φάνηκε να πετάγεται από την προτεταμένη του παλάμη και να λούζει μια μορφή που, προηγουμένως, ήταν άορατη, αλλά, τώρα, παρουσιάστηκε ξαφνικά, εκπλήσσοντας τη Ζηράθα.

Αντίκρυ της βρισκόταν ένα πλάσμα εφιαλτικό, φρικτό, ένα αμάλγαμα φιδιού κι ανθρώπου, σαν αυτά που φτιάχνουν κάτι παράφρονες γλύπτες και ζωγράφοι· μόνο που τούτο υπήρχε, ήταν ζωντανό! Το πρασινόλευκο δέρμα του παλλόταν, κρύβοντας δυνατούς μύες από κάτω του, καθώς η ουρά του σύρθηκε πάνω στο

χώμα της νεκρόπολης, για να μεταφέρει το τέρας πιο κοντά στη Βασίλισσα και το φάσμα του συζύγου της.

Το ανθρώπινο, φαλακρό του κεφάλι τεντώθηκε, και τα μάτια του γυάλισαν, σαν οψιδιανοί. «*Μάγε Σέρμπεραλ,*» σύριξε, αποκαλύπτοντας λεπτά, αιχμηρά δόντια, «*καλησπέρα.*»

«Κάποτε με αποκαλούσες ‘αφέντη’, Ελκι’ίνβρωθ,» αποκρίθηκε ο Βασιλιάς. «*Βρήκες καινούργιο αφέντη, τώρα;*»

«*Έναν που πληρώνει πολύ καλύτερα, αν και λιγότερο ισχυρό στις Αιθέριες Τέχνες.*»

«Το υπονιάστηκα αμέσως ότι επρόκειτο για το δηλητήριο ενός οφιοδαίμονος—»

«*Ήταν το μόνο δηλητήριο που μπορούσε να σε επηρεάσει... Αφέντη. Οποιοδήποτε άλλο θα αποτύχαινε. Αλλά, να, που εξακολουθείς να βρίσκεσαι στον Κόσμο των Ζωντανών... άσκοπα, βέβαια. Και καλύτερα να επιστρέψεις στη θέση σου, τώρα.*» Ο οφιοδαίμων σύρθηκε προς το μέρος της Ζηράθα, με ταχύτητα που εκείνη δεν πίστευε ότι το τερατώδες πλάσμα θα μπορούσε να κατέχει· άλλωστε, ήταν τόσο μεγάλο, και έμοιαζε (μόνο έμοιαζε, προφανώς!) αργοκίνητο...

Η Βασίλισσα πανικοβλήθηκε και έκανε να απομακρυνθεί. Η φτέρνα της χτύπησε σε μια πέτρα· σκόνταψε και έπεσε στο χώμα της νεκρόπολης. Ο αργυρός καθρέφτης έφυγε από τα χέρια της, τινάχτηκε στον αέρα, και κοπάνησε στη γη, σπάζοντας με έναν δυνατό ήχο θραύσης.

Η ακτινοβολία που έλουζε το μήμα του Σέρμπεραλ εξαφανίστηκε, και το φάσμα ούρλιαξε, καθώς χανόταν. Στ’αφτιά της Ζηράθα, μονάχα μία μισή λέξη έφτασε κατανοητή: «*...περιδέρ—!*»

Τα οψιδιανόχρωμα μάτια του οφιοδαίμονος καρφώθηκαν στην πεσμένη Βασίλισσα. «*Ξέρεις πόσο καλά πληρώνουν για την ψυχή του συζύγου σου, Μεγαλειοτάτη;*» ρώτησε το έκτρωμα· και μειδίασε πλατειά και χαιρέκακα, αποκαλύπτοντας επικίνδυνες σειρές από

αιχμηρά δόντια. *«Πολύ καλά για να σου πω. Γιατί ίσως, τότε, να θελήσεις να την πουλήσεις η ίδια.»*

Η Ζηράθα σηκώθηκε, αμέσως, όρθια. Νόμιζε ότι η φτέρνα της είχε σχιστεί επάνω στην πέτρα όπου είχε σκοντάψει, όμως, επί του παρόντος, είχε σημαντικότερα πράγματα για να την απασχολούν. Τράβηξε το στολισμένο ξιφίδιο από το θηκάρι στη ζώνη της.

«Φύγε! Μην πλησιάζεις!» απείλησε τον δαίμονα.

«Αυπάμαι, Βασίλισσα,» αποκρίθηκε εκείνος, *«αλλά ο εργοδότης μου επιμένει να σε σκοτώσω, τώρα, που έχω μάθει ό,τι πληροφορία είχες να μου δώσεις. Ω ναι, ο Αφέντης Ύρσενοβ θα μείνει πολύ ευχαριστημένος...»*

Σύρθηκε προς τη Ζηράθα, η οποία τινάχτηκε μπροστά, επιχειρώντας να τον καρφώσει στο στήθος. Και δεν ήταν ότι δεν είχε εκπαιδευτεί κάμποσο στα όπλα, ούτε ότι ήταν αργή ή αδέξια, αλλά το χέρι του οφιοδαίμονος τινάχτηκε σαν την ουρά φιδιού και άρπαξε τον καρπό της. Η λαβή του ήταν επώδυνη, και κύματα πόνου διαπέρασαν το σώμα της Βασίλισσας.

«Ααααααρχ...!» βόγκησε, νιώθοντας τα δάχτυλά της να παραλύουν και να γόνατά της να λύνονται. Το ξιφίδιό της είχε ήδη βρεθεί στο έδαφος.

Δάκρυα γέμισαν τα μάτια της, και μέσα απ'τα δάκρυα είδε κάτι να γυαλίζει από πάνω της. *Τι είν'αυτό; Ένα περιδέραιο στο λαιμό του.* Ένας ρουνογραμμένος δίσκος, ο οποίος κρεμόταν από μια αργυρή αλυσίδα

Ο δαίμονας συνέχισε να σφίγγει τον καρπό της. *«Ο Αφέντης μού το είχε πει ότι δε θα αποτελούσες πρόβλημα...»* Η ουρά του υψώθηκε, και η Ζηράθα είδε το κεντρί στο πέρας της να στάζει. *«Το δηλητήριο που άργησε να σκοτώσει τον μάγο Σέρμπεραλ θα εξαυλώσει τα κόκαλά σου!»* Ο σύζυγός της είχε πεθάνει μέσα σε λιγότερο από ένα λεπτό, απ'ό,τι θυμόταν η Βασίλισσα...

Προσπάθησε να συγκεντρώσει τις σκέψεις της. *Πρέπει να κάνω κάτι!* Ατένισε τον ρουνογραμμένο δίσκο που κρεμόταν στο στέρνο

του δαίμονα. *Μάλλον, ο Σέρμπεραλ αυτό εννοούσε.* Πάραυτα, τινάχτηκε πάνω, απλώνοντας το αριστερό, ελεύθερο χέρι της κι αρπάζοντας το περιδέραιο απ'το λαιμό του οφιοδαίμονος. Τραβώντας το κάτω. Σπάζοντας τους αργυρούς κρίκους της αλυσίδας.

«AAA!» Το γρύλισμα του τέρατος αντήχησε στ'αφτιά της. «Aaaaa...!»

Η Ζηράθα βλεφάρισε, και είδε τη μορφή του να έχει αλλάξει. Τώρα, ήταν αχνή, και είχε χάσει το χρώμα της. Από πίσω –από μέσα της– η Βασίλισσα νόμιζε ότι μπορούσε να δει τις αρχαίες κολόνες της νεκρόπολης!

Επίσης, δεν αισθανόταν, πλέον, τη λαβή του δαίμονα επάνω στον δεξή της καρπό. Το τέρας ξεθώριαζε, χανόταν!

Πώς το κατάφερα τούτο; απόρησε η Ζηράθα.

«...Καταραμένος νάναι ο ηλίθιος Δούκας!» άκουσε τη φωνή του δαίμονα, απόμακρη. «*Είχε πει ότι δεν ήξερες τίποτα από τις Αιθέριες Τέχνες!...*» Μετά, η μορφή του χάθηκε τελείως από εμπρός της.

Η Ζηράθα κατέρρευσε δίπλα στο μαρμάρινο μνήμα του συζύγου της, βαριανασαινώντας και σφίγγοντας το αργυρό περιδέραιο μέσα στην αριστερή της γροθιά.

Σε λίγο, σηκώθηκε όρθια, νιώθοντας τις δυνάμεις της να επανέρχονται κάπως. Ήξερε πως δεν υπήρχε χρόνος για ξεκούραση τώρα. Ο Δούκας Ύρσενοβ της Αρισκάνδης της είχε μόλις αποδείξει πόσο ισχυρός μάγος ήταν, και πόσο αδίστακτος στις επιθυμίες του. Η Βασίλισσα Ζηράθα όφειλε να βρει, το συντομότερο δυνατό, έναν τρόπο αντιμετώπισης αυτής της δύσκολης κατάστασης...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2:

Καθρέπτισμα Φεγγαρόφωτου

Η Βασίλισσα Ζηράθα δεν τολμούσε να ακουμπήσει ξανά την Ορειχάλκινη Σφαίρα. Την πρώτη φορά που την είχε αγγίξει το δεξί της χέρι είχε παραμορφωθεί και, τώρα, το έκρυβε μέσα σ'ένα μαύρο γάντι που έφτανε ως τον αγκώνα. Όλοι την κοίταζαν παράξενα, γιατί δεν παρουσιαζόταν ποτέ πλέον χωρίς το γάντι, μα κανείς δε ρωτούσε, σεβόμενοι τον πρόσφατο χαμό της.

Όμως η Ζηράθα ήθελε απαντήσεις, και πού να πήγαινε; Στη νεκρόπολη, ώστε να μιλήσει με το πνεύμα του νεκρού της συζύγου, του Βασιλιά Σέρμπεραλ; Όχι, δεν μπορούσε να ξαναπάει εκεί φοβόταν ότι ο Δούκας Ύρσενοβ θα της είχε στήσει ενέδρα, πολύ χειρότερη από την προηγούμενη: και η Βασίλισσα έτρεμε στη σκέψη τού τι μπορεί να ήταν χειρότερο από εκείνον τον οφιοδαίμονα.

Έτσι, μία λύση της είχε απομείνει: Έπρεπε να ταξιδέψει στο Μαντείο της Αρχέγονης Θάλασσας. Η Αρχέγονη Θάλασσα, ασφαλώς, μόνο θάλασσα δεν ήταν· επρόκειτο για μια τεράστια, καυτή έρημο, που οι νομαδικές φυλές οι οποίες κατοικούσαν εκεί έλεγαν ότι «λίγο διαφέρουν τα κύματα της άμμου από αυτά του νερού», ενώ ορισμένοι ιστοριοδίφες υποστήριζαν πως κάποτε ο τόπος ήταν *όντως* θάλασσα.

Η Ζηράθα δεν έχασε χρόνο, αφότου πήρε την απόφασή της. Οργάνωσε μια ομάδα και ξεκίνησε για την Αρχέγονη Θάλασσα, που συνόρευε με το Βασίλειο της Λαράβια. Η ομάδα της περιλάμβανε πενήντα ιπείς, οι οποίοι ήταν ντυμένοι με πέτσινες αρματωσιές, γνωρίζοντας πως η ζέστη θα τους έψηνε έτσι και φορούσαν

οτιδήποτε μεταλλικό επάνω τους. Ωστόσο, δεν είχαν καβαλήσει πυρόβιες σαύρες, όπως επέβαλε κάθε ταξίδι στην έρημο, αλλά είχαν πάρει άλογο, διότι το Μαντείο δε βρισκόταν μακριά, σύμφωνα μ'ό,τι γνώριζε η Ζηράθα (αν και ποτέ της δεν το είχε επισκεφτεί): Αφού έμπαιναν στην Αρχέγονη Θάλασσα, ως το βράδυ πρέπει να είχαν φτάσει εκεί· ίσως και νωρίτερα.

Για αρχηγό της συνοδείας της, η Βασίλισσα είχε πάρει τον Διοικητή Ράθαλ, έναν ψαρομάλλη παλαίμαχο που ήταν πάντοτε πιστός στο σύζυγό της και μπορούσε να τον εμπιστευτεί. Ο Ράθαλ, εξ αρχής, δεν είχε δει θετικά ετούτο το ταξίδι στην Αρχέγονη Θάλασσα, και ακόμα και τώρα, καθώς ίππευε πλάι στη Ζηράθα, έμοιαζε να έχει τις διαφωνίες του. Η Βασίλισσα μπορούσε να το διακρίνει στο βλέμμα και στην όψη του. Ατένιζε την έρημο με... μίσος, θα έλεγε κανείς, ενώ απέφευγε να κοιτάξει κατάματα την Αρχόντισσά του.

Η δυσφορία του δε θα κρατήσει για πολύ, σκέφτηκε η Ζηράθα. Μέχρι το σούρουπο, θα είμαστε στο Μαντείο... και θα πάρω τις απαντήσεις μου. Ο Ράθαλ δεν ξέρει πόσο σημαντικό είναι τούτο το ταξίδι για μένα. Δεν ξέρει ότι το Βασίλειο κινδυνεύει από το Δούκα της Αρισκάνδης.

Όλοι οι ιππείς της συνοδείας –και η Βασίλισσα, φυσικά– τύλιξαν τα κεφάλια τους με λευκά μαντήλια, ενώ είχαν φορέσει κελεμπίες αποβραδής. Ακριβώς έτσι ντύνονταν και οι νομαδικές φυλές της Αρχέγονης Θάλασσας, άρα κάτι θα ήξεραν. Ο ήλιος εδώ πέρα βαρούσε κατακέφαλα, σαν περίλαμπρος κεφαλοθραύστης κάποιου ακατονόμαστου φωτεινού θεού.

Η Ζηράθα θα έπρεπε να υπομείνει ετούτη την ταλαιπωρία. Ήταν μικρό τίμημα, αν, τελικά, στο Μαντείο μάθαινε πώς θα μπορούσε να αντιμετωπίσει τον Δούκα Ύρσενοβ και τις ύπουλες μαγείες του.

Αναστέναξε μέσα στη ζέστη. *Έπρεπε να είχα ζητήσει από τον Σέρμπεραλ να με διδάξει κάτι από τις Αιθέριες Τέχνες. Αλλά ήμουν πολύ αφελής, τότε... κι επιπλέον, δεν σκεφτόμουν ότι θα πέθαινε.* Ένα

δάκρυ έτρεξε στο δεξί της μάγουλο, για να εξατμιστεί γρήγορα από την κολασμένη θερμότητα της Αρχέγονης Θάλασσας.

Το πρωινό πέρασε... βαρετά, όφειλε να παραδεχτεί η Ζηράθα. Τίποτα δεν έσπαγε την αμμουδερή απεραντοσύνη. Τα μάτια της Βασίλισσας πονούσαν από το δυνατό φως του ήλιου, που αντανακλάτο πάνω στους αμμόλοφους.

Το μεσημέρι, σταμάτησαν και καταυλίστηκαν, στήνοντας πρόχειρες σκηνές. Για τα άλογα έστησαν μεγάλες τέντες και τα έβαλαν να πιουν από ξύλινες γούρνες. Η Ζηράθα δεν είχε πολύ όρεξη για φαγητό, αλλά ανάγκασε τον εαυτό της να φάει, καθώς ήξερε ότι θα χρειαζόταν τις δυνάμεις της. Ωστόσο, δεν μπορούσε ν'αδειάσει το νου της από τις ανησυχίες και τις σκέψεις που τη μάστιζαν μέρα-νύχτα τον τελευταίο καιρό.

«Βασίλισσά μου;...» ακούστηκε μια διστακτική φωνή έξω από τη σκηνή. Ο Ράθαλ. «Μπορώ να περάσω;»

«Πέρασε, Ράθαλ,» αποκρίθηκε εκείνη, και ο πολεμιστής μπήκε και, ύστερα από μια σύντομη υπόκλιση, κάθισε αντίκρυ της, επάνω στο χαλί.

«Βασίλισσά μου,» είπε, «είναι φανερό ότι κάτι σας απασχολεί. Θα ήθελα να μοιραστείτε τις σκέψεις σας μαζί μου. Νομίζω ότι και ο Βασιλιάς μας θα το επιθυμούσε αυτό...»

Η Ζηράθα μπορούσε να δει πραγματική ανησυχία στο πρόσωπό του· έκρινε πως ήταν ειλικρινής. Νοιαζόταν. Κι επιπλέον, η Βασίλισσα κατανοούσε την περιέργειά του· δεν του είχε πει τίποτα για το ταξίδι, πέραν του ότι ήθελε να επισκεφτεί το Μαντείο. Το γιατί το είχε αφήσει έξω από τα λόγια της.

Και δεν ήταν τώρα η ώρα να δώσει εξηγήσεις.

Αναστέναξε. «Θα προτιμούσα να μη μιλήσω γι' αυτό,» είπε. «Όχι τούτη τη στιγμή, τουλάχιστον. Έχω τους λόγους μου.»

«Δεν το αμφισβητώ, Μεγαλειοτάτη,» έκλινε το κεφάλι ο Ράθαλ, καλότροπα. Όμως τα μάτια του είχαν σκιαστεί.

«Πιθανώς να σου μιλήσω, ύστερα... όταν θα επιστρέφουμε.»

«Αν μπορώ με οποιονδήποτε τρόπο να βοηθήσω, Βασίλισσα μου, θα το κάνω· να το ξέρετε. Ήμουν πάντοτε πιστός στον Βασιληά. Πολέμησα στο πλευρό του.»

«Ναι, Ράθαλ· δεν αμφιβάλω καθόλου για σένα,» δήλωσε η Ζηράθα.

Όταν η κάψα του μεσημεριού πέρασε, οι συνοδοί της Βασίλισσας διέλυσαν την κατασκήνωσή τους και το ταξίδι συνεχίστηκε. Ο ήλιος είχε αρχίσει να γέρνει προς τη Δύση, και η Ζηράθα μπορούσε να αισθανθεί, σταδιακά, τη διαφορά θερμότητας. Λέγανε ότι η νύχτα στην έρημο ήταν πολύ κρύα.

Τότε, όμως, θα είμαι στο Μαντείο! Κι ένιωσε έναν κόμπο στο στομάχι της, μ' αυτή τη σκέψη. Στο Μαντείο... τι χρησμό θα της έδιναν εκεί; Είχε ακούσει ότι, πολλές φορές, οι χρησμοί τους δεν ήταν ξεκάθαροι, παρά ασυναρτησίες, από τις οποίες κανείς δεν έβγαζε νόημα. Ευχόταν, όμως, πως στη δική της περίπτωση δε θα ήταν έτσι. Άλλωστε, η ίδια η Βασίλισσα της Λαράβια ερχόταν να τους επισκεφτεί· προφανώς, λοιπόν, δεν επρόκειτο για αστείο! Σίγουρα, θα το καταλάβαιναν τούτο...

Όταν το σκοτάδι της νύχτας σκέπασε την Αρχέγονη Θάλασσα, η Ζηράθα πίστευε ότι θα μπορούσε, πλέον, να διακρίνει το Μαντείο στον ορίζοντα· πίστευε ότι θα μπορούσε να δει φωτάκια ή κάτι παρόμοιο. Όμως δεν είδε τίποτα, πέρα από μαυρίλα.

«Μήπως ακολουθήσαμε λάθος δρόμο;» ρώτησε τον Ράθαλ.

«Δεν το νομίζω, Μεγαλειοτάτη...» είπε εκείνος.

«Τότε, ίσως ο χάρτης μας να—»

«Κύριε διοικητά!» φώναξε ένας καβαλάρης. «Κάποιοι έρχονται από τα βόρεια.»

«Και κάποιοι από τα νότια!» Ένας άλλος καβαλάρης.

Η Ζηράθα κοίταξε προς τις δύο κατευθύνσεις. Πράγματι, κάποιοι έρχονταν. Μπορούσε να διακρίνει κοντές μορφές, επάνω στις οποίες το φεγγαρόφωτο γυάλιζε, λες κι αντανακλάτο σε καθρέφτη (!).

Φοράνε πανοπλίες; Μέσα στην έρημο; Οι νομάδες δε ντύνονταν έτσι, ούτε ακόμα κι όταν πολεμούσαν.

«Ρασκ'λ!» φώναξε ένας ιππέας. «Ρασκ'λ είναι!»

«Σκάσε, ηλίθιε!» γρύλισε ένας άλλος. «Είσαι βλάκας; Τα ρασκ'λ δεν είναι παρά ένας μύθ—»

«Πώς μιλάς έτσι μπροστά στη Βασίλισσα;» τον διέκοψε ο Διοικητής Ράθαλ. «Θα σου κόψω τη γλώσσα από τη ρίζα!»

«Μοιάζουν, πάντως, πολύ με ρασκ'λ...» είπε, σχεδόν μουρμουρίζοντας, κάποιος.

Η Ζηράθα, τώρα, μπορούσε να δει τις φηγούρες καλύτερα. Έμοιαζαν με κοντούς ανθρώπους, αλλά και με σαύρες ταυτόχρονα, και το δέρμα τους ήταν εξαιρετικά γυαλιστερό... πράγματι, σαν καθρέφτης!

«Είναι ρασκ'λ!» φώναξε, πανικόβλητα, ένας ιππέας. «Δεν τα βλέπετε; Έτσι ακριβώς λένε πως είναι!»

«...Ανθρωπόμορφα φίδια, ντυμένα μ'αρματωσιές,» είπε, αδύναμα, ένας άλλος.

«Ετοιμαστείτε για παν ενδεχόμενο!» πρόσταξε ο Διοικητής Ράθαλ, ξεσπαθώνοντας. «Αλλά μην επιτεθείτε, αν δεν κινηθούν εχθρικά εναντίον μας!»

Οι ιππείς τράβηξαν τα ξίφη τους και ύψωσαν τις ασπίδες τους, περιμένοντας.

Τα ρασκ'λ –για τα οποία η Ζηράθα νόμιζε ότι είχε, κάποτε, ακούσει, μα δεν ήταν απόλυτα βέβαιη– έμοιαζαν να ζυγώνουν ήρεμα. Το δέρμα τους γυάλιζε στο φεγγαρόφωτο και τα μάτια τους σπινθήριζαν, σαν μέσα τους να κρύβονταν μικρές φλόγες.

Ίσως θα ήταν προτιμότερο αν φεύγαμε...

«Διοικητή Ράθαλ, ας προχωρήσουμε,» είπε η Βασίλισσα.

Αλλά, προτού εκείνος αποκριθεί, ένα μαζικό σύριγμα ήρθε από το μέρος των ρασκ'λ, θυμίζοντας στη Ζηράθα το φύσημα του ξερού ανέμου· και τα αλλόκοτα όντα χίμησαν καταπάνω στους πενήντα ιππείς με ταχύτητα απίστευτη. Τινάχτηκαν σαν βέλη από βαλλίστρες!

«*ΕΠΙΘΕΣΗ!*» πρόλαβε να φωνάξει ο Ράθαλ, καθώς οι μαχητές του συγκρούονταν με τα τέρατα. «*Προστατέψτε τη Βασίλισσα!*»

Η Ζηράθα είδε ορισμένα άλογα να πανικοβάλλονται και να πετούν τους αναβάτες τους στην άμμο, όπου τα δόντια των *ρασκ'λ* τούς λιάνιζαν, τινάζοντας αίμα τριγύρω· είδε τους στρατιώτες του Βασιλείου της να σπαθίζουν κατά των τεράτων και τα σπαθιά τους να εξοστρακίζονται στο δέρμα των δαιμόνων· είδε τα ανθρωπόμορφα φίδια να πετάγονται πάνω στις σέλες των ιππέων και να τους δαγκώνουν, ενώ γαντζώνονταν στα ρούχα τους, με γαμψά νύχια· είδε –νόμιζε πως είδε!– τα μάτια των *ρασκ'λ* να πετάνε φωτιές–

Μακελειό παντού!

«Βασίλισσά μου, φύγετε!» φώναξε ο Ράθαλ. «Καλπάστε δυτικά – πρέπει να είμαστε κοντά στο Μαντείο!» Ένα *ρασκ'λ* τού επιτέθηκε. Εκείνος ύψωσε την ασπίδα του κι απέκρουσε τα νύχια του πλάσματος, ενώ σπάθισε καρφωτά προς τα μάτια του. Το τέρας σύριξε δυνατά, από πόνο ίσως.

Αλλά η Ζηράθα δεν έμεινε, για να δει τη συνέχεια· μπήγοντας τα τακούνια των μποτών της στα πλευρά του αλόγου της, ακολούθησε τη συμβουλή του πολεμιστή της, καλπάζοντας μέσα στη σκοτεινή έρημο. Αισθανόταν δειλή που εγκατέλειπε τους ιππείς της στο έλεος αυτών των παραφυσικών τεράτων, μα εμπιστευόταν τον Ράθαλ· πρέπει να ήξερε τι της έλεγε. Εξάλλου, η μάχη ίσως να μην ήταν χαμένη. Ίσως ο διοικητής, απλά, να είχε προτιμήσει η Βασίλισσά του να είναι μακριά, ώστε να μην κινδυνέψει· ίσως, σε λίγο, να τη συναντούσε...

Καθώς, όμως, η Ζηράθα κρατιόταν γερά από το λαιμό της φοράδας της, ήξερε, βαθιά εντός της, ότι ετούτες δεν ήταν παρά προσωπικές της ελπίδες...

Τι κακοτυχία και τούτη! Πώς είχε συμβεί;

Κακοτυχία;

Η επίθεση ήταν πολύ οργανωμένη για να είναι τυχαία...

Όχι... Εκείνος ξανά; Όχι...

Τι θα κάνω, τώρα; Πώς θα επιστρέψω;

Κι αν το Μαντείο δεν είναι, τελικά, εδώ; Αν έχουμε χάσει το δρόμο μας;

Ήταν καταδικασμένη να πεθάνει σ'ετούτη την έρημο;

Τα μάτια της παρατήρησαν έναν μεγάλο βράχο... και κάτι λαξεύματα επάνω του. *Το βρήκα; Αυτό είναι;* Τράβηξε τα γκέμια της φοράδας της, σταματώντας την. Πίσω της, απόμακρα, μπορούσε ν'ακούσει τις ιαχές της μάχης –κυρίως, κραυγές πόνου. Εμπρός της, κοίταξε ερευνητικά τον λίθινο σχηματισμό.

Είναι το μαντείο;

Κάλπασε προς τα εκεί, και βρέθηκε μπροστά σε πλατιά και ψηλά σκαλοπάτια. Αυτό πρέπει να ήταν! Στην κορυφή των σκαλοπατιών πρόσεξε ότι στεκόταν μια φιγούρα, ακίνητη και τυλιγμένη σε χιτώνα που ανέμιζε στον ανάλαφρο άνεμο της ερήμου.

Η Ζηράθα αφίππευσε κι ανέβηκε τα σκαλιά, όσο γρηγορότερα μπορούσε.

«Σας παρακαλώ!» είπε, λαχανιασμένα, φτάνοντας μπροστά την κουκουλοφόρο μορφή. «Οι στρατιώτες μου... Είμαι η Βασίλισσα Ζηράθα της Λαράβια. Πρέπει να τους βοηθήσετε!»

Το κεφάλι του αγνώστου στράφηκε στο μέρος της. Μέσα στην κουκούλα του φαινόταν μονάχα σκοτάδι. Μια αντρική φωνή ακούστηκε, γαλήνια: «Δεν έχουμε στρατούς εδώ, Βασίλισσα της Λαράβια, και τα ρασκ'λ δεν αφήνουν επιζώντες.»

«Μα...» Η Ζηράθα κοίταξε προς τ'ανατολικά. Οι ιαχές είχαν αρχίσει να χάνουν δύναμη, και λίγοι φαίνονταν, πλέον, να μάχονται, ενώ το φεγγαρόφωτο έμοιαζε να αντανακλάται επάνω σε πολλούς καθρέφτες.

Η μάχη είχε χαθεί. *Αλλά, τουλάχιστον, είμαι στο Μαντείο...*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: Ο Μάντης

Βάδιζε μέσα σ'ένα πυκνό δάσος. Ζούγκλα, όχι δάσος. Είχε δει εικόνες σε βιβλία (ποια βιβλία; πού τα είχε βρει;). Τα δέντρα γύρω της ήταν ψηλά και στριφτά ή λυγιστά· τα φύλλα ήταν μακρόστενα, μυτερά στις άκρες, τόσο που τραυμάτιζαν τα χέρια της όπου τα ακουμπούσαν. Και τα πόδια της πονούσαν το ίδιο, ή, μάλλον, περισσότερο· γιατί έτρεχε ξυπόλυτη, και η βλάστηση ήταν άγρια: δεκάδες στόματα, με μικρά, μικρά δόντια.

Γλίστρησε, όταν το έδαφος έγινε λασπώδες. Κυλίστηκε μες στη λάσπη, τον βούρκο, και έπεσε από ένα άνοιγμα. Κουτροβάλησε στο σκοτάδι. Μια αποπνιχτική κακοσμία απλωνόταν παντού. Και άκουγε φωνές· ψιθυριστές, σφυριχτές φωνές.

Η πτώση της σταμάτησε, επώδυνα. Είχε σωριαστεί επάνω σε σκληρές πλάκες. Τα γόνατα και οι αγκώνες της ήταν τραυματισμένα. Και έκανε πολύ ώρα να σηκωθεί, βαριανασαίνοντας... και παρατηρώντας πως η αναπνοή της έφερνε ηχώ. Πρέπει να βρισκόταν σε κάποιο μεγάλο μέρος, κάτω από τη γη.

Υψωσε το βλέμμα της κι αντίκρισε μια αίθουσα.

Και ούρλιαξε.

Επάνω στους αριστοτεχνικά λαξευτούς κίονες του πελώριου χώρου τυλίγονταν υπερμεγέθη φίδια με κεφάλια ανθρώπων, χωρίς μαλλιά, άλλα θηλυκά κι άλλα αρσενικά. Στο τέλος του δωματίου βρισκόταν μια πόρτα, από την οποία προερχόταν ένα δυνατό, πράσινο φως, που θάλεγε κανείς ότι έβγαινε από την καρδιά σμαραγδιού.

«Χρρρρρρ!» έκανε το γυναικείο κεφάλι ενός φιδιού. «Βασίλισσα ή μη, μάντισσα ή μη, μάγισσα ή μη, εδώ κανείς δε δύναται να μπει!»

«Πού βρίσκομαι;» ρώτησε εκείνη, μα τα φίδια δεν απάντησαν. Αναρωτήθηκε αν την άκουσαν καν.

Σηκώθηκε όρθια και, τρεκλίζοντας, βάδισε προς την πόρτα του πράσινου φωτός. Αλλά δεν την έφτασε. Γιατί τα μεγάλα ερπετά τινάχτηκαν εμπρός της, και τα ανθρώπινά τους στόματα άνοιξαν, για ν' αποκαλύψουν μυτερά δόντια και διχαλωτές γλώσσες.

Προσπάθησε να τ' αποφύγει· μάταια, όμως: αισθάνθηκε ένα δυνατό δάγκωμα στη δεξιά κνήμη.

Σωριάστηκε, ουρλιάζοντας, και η απέραντη αίθουσα στροβιλίστηκε γύρω της, παίρνοντας παράξενους χρωματισμούς——

Η Ζηράθα, η Βασίλισσα της Λαράβια, τινάχτηκε. Για να βρεθεί σε μια άλλη αίθουσα. Το μέρος ήταν ημιφωτισμένο από μακρείς δαυλούς, και είχε αμφιθεατρικό σχηματισμό, μ' έναν θόλο από πάνω. Στα σκαλιά στέκονταν μυστηριώδεις μορφές, ντυμένες με φαρδείς χιτώνες και κουκούλες· έμοιαζαν με άυλες σκιές.

Μπροστά στη Ζηράθα, η οποία βρισκόταν στο παγερό πέτρινο πάτωμα, ήταν ένα μεγάλο παραπέτασμα, πίσω από το οποίο μπορούσε να διακρίνει μια φιγούρα που παρόμοιά της δεν είχε ξαναντικρίσει. Το πλάσμα –γιατί, σίγουρα, πλάσμα ήταν και όχι άνθρωπος– δεν είχε μορφή, αλλά θύμιζε ακατέργαστη μάζα πηλού· ή ίσως ο αλλόκοτος φωτισμός του χώρου να το έκανε να φαίνεται έτσι: ίσως να μην επρόκειτο για τίποτα παραπάνω από μια ψευδαίσθηση.

Τα μάτια του όντος, όμως, δεν ήταν ψευδαίσθηση· και η Ζηράθα τα έβλεπε ολοκάθαρα, ακόμα και πίσω από το παραπέτασμα. Είχαν ένα ωχρό χρώμα και ένα ασύλληπτο βάθος, σπείρες μέσα σε σπείρες μέσα σε σπείρες μέσα σε σπείρες.

Και η Βασίλισσα θυμήθηκε. Τα μάτια ήταν που την είχαν κάνει να οραματιστεί. Βρισκόταν στο Μαντείο της Αρχέγονης Θάλασσας, είχε καταφέρει να φτάσει! Και είχε συναντήσει τον περιώνυμο Μάντη: το πλάσμα πίσω από το παραπέτασμα...

Η Ζηράθα απομάκρυνε το βλέμμα της από το βλέμμα του, φοβούμενη ότι θα ξαναβυθιζόταν σε ακατανόητα όνειρα.

Ήρθα μέχρι εδώ και δεν πήρα καμία απάντηση, σκέφτηκε. Ο Ράθαλ πέθανε, τόσοι άλλοι πέθαναν, χωρίς λόγο...

«Τι είδες, Βασίλισσα της Λαράβια;» ρώτησε ο Μάντης. Η φωνή του δεν ήταν βαριά, γλοιώδης, ή διαστρεβλωμένη, όπως θα περίμενε κανείς, αντικρίζοντας τη μορφή του πίσω από την κουρτίνα· τουναντίον, ήταν απαλή, γλυκιά, και ανάλαφρη, σαν την αύρα της θάλασσας.

«Δεν ξέρεις τι είδα;»

«Όχι.»

Αυτό ήταν παράξενο, από τη στιγμή που εκείνος της είχε προκαλέσει το μαγικό όραμα.

«Βρήκες την απάντηση που ζητούσες;»

«Όχι!» Υπήρχε ένταση στη φωνή της Ζηράθα, ένταση από την απογοήτευση που αισθανόταν.

Ύστερα, όμως, αισθάνθηκε κάτι άλλο, πέραν της απογοήτευσης: έναν πόνο στο δεξί της πόδι, στη δεξιά της κνήμη, εκεί όπου την είχαν, στο όραμά της, δαγκώσει τα πελώρια φίδια με τα ανθρώπινα κεφάλια.

Δεν μπορεί...

Καθώς βρισκόταν στο πέτρινο πάτωμα, έλυσε τα κορδόνια της δεξιάς της μπότας και κοίταξε την κνήμη της. Περίμενε να δει μια δαγκωματιά, μα είδε κάτι τελείως διαφορετικό: ένα σημάδι. Έναν κύκλο. Ή, όχι... Στένεψε τα μάτια και λύγισε τη ράχη, ατενίζοντάς το προσεκτικότερα. Όχι, δεν ήταν ένας απλός κύκλος. Ήταν ένα φίδι που δαγκώνει την ουρά του.

«Αααα,» έκανε ο Μάντης, «ο Ουροβόρος... Τι όραμα είδες, Βασίλισσα της Λαράβια; Ίσως να μπορούσα να σου δώσω απαντήσεις στα ερωτηματικά που στοιχειώνουν το νου σου. Χμ;»

Η Ζηράθα είδε τη μαύρη, αποκρουστική μορφή να ανασαλεύει πίσω από το παραπέτασμα. Πώς είχε καταφέρει ο Μάντης να δει το

σημάδι στην κνήμη της, όταν εκείνη έπρεπε να σκύψει και να το κοιτάξει προσεκτικά, ώστε να διακρίνει για τι ακριβώς επρόκειτο; Και ποιος ήταν αυτός ο Ουροβόρος; Κάπου νόμιζε πως είχε διαβάσει γι' αυτόν. Ή μπορεί ο Σέρμπεραλ να της είχε πει κάτι, όταν ζούσε...

Έγλειψε τα χείλη, κι άρχισε να διηγείται το όραμά της.

«Τι απαντήσεις μπορείς να μου δώσεις, λοιπόν;» ρώτησε, όταν τελείωσε.

«Φαίνεται πως ο Δούκας Ύρσενοβ έχει κάνει κάποια συμφωνία με τους Αφέντες των Όφεων. Το υποσυνείδητό σου σε οδήγησε σε σωστό δρόμο, Βασίλισσα της Λαράβια...»

Του είχε πει για τον Δούκα; Η Ζηράθα δεν το θυμόταν. Δε θυμόταν τίποτα, ύστερα από την είσοδό της στο Μαντείο: ούτε πώς ακριβώς είχε φτάσει στην αμφιθεατρική αίθουσα, ούτε τι ακριβώς είχε πει στον Μάντη, προτού τα μάτια του συναντήσουν τα δικά της και βυθιστεί στο όραμα.

«Και τι μ' αυτό;» τον ρώτησε. «Ποιοι είναι οι Αφέντες των Όφεων; Τι ήταν το μέρος που είδα; Και ποιος είναι ο Ουροβόρος που ανέφερες πριν;»

«Δεν υπάρχει εύκολη απάντηση στο ποιοι είναι οι Αφέντες των Όφεων, και ορισμένα πράγματα είναι απαγορευμένο ακόμα και σε μένα να μιλάω γι' αυτά. Ωστόσο, το μέρος που είδες μπορώ να σε πληροφορήσω πως ήταν το Μέγαρο-Κάτω-Από-Τη-Ζούγκλα, το οποίο πολλοί θεωρούν θρύλο, αλλά είναι υπαρκτό.»

«Και εκεί ο Δούκας Ύρσενοβ έκανε αυτή τη συμφωνία;»

«Έτσι φαίνεται να γνωρίζεις.»

Μα τι έλεγε ο Μάντης; Ήταν τρελός; «Εγώ να γνωρίζω;»

«Ναι.»

Αφού το λες... σκέφτηκε η Ζηράθα. Ύστερα, όμως, θυμήθηκε τον παραλληλισμό που είχε κάνει με τα ερπετά. Ο εχθρός της, ο Δούκας Ύρσενοβ, είχε στείλει δύο φορές ερπετά εναντίον της. Πρέπει να τα

πρόσταζε με κάποια ευχέρεια... *Μια συμφωνία με τους Αφέντες των Όφρων, όποιοι κι αν είν' αυτοί. Ίσως νάναι λογικό, τελικά...*

«Και ο Ουροβόρος;»

«Ο Ουροβόρος είναι ο Αφέντης των Αφεντάδων. Είναι ο Κόσμος, η Αρχή και το Τέλος, το Μέλλον και το Παρελθόν, η Πλάση και ο Όλεθρος.»

«Είναι θεός, εννοείς;»

«Όχι· είναι κάτι πολύ περισσότερο από θεός.»

«Και πρέπει να τον συναντήσω;»

Ο Μάντης γέλασε βροντερά, και η άμορφη σκιά του τραντάχτηκε. «Δεν μπορείς να τον συναντήσεις, Βασίλισσα της Λαράβια! Δεν είναι δυνατόν. Αλλά μπορείς να συναντήσεις τους Αφέντες των Όφρων, αυτούς που είδες στο όραμά σου.»

«Αυτά τα φίδια με το ανθρώπινο κεφάλι;» Η Ζηράθα άκουσε τη φωνή της να τρέμει, καθώς ένα σύγκρυο τη διαπερνούσε, το οποίο δεν προερχόταν από τις κρύες πλάκες από κάτω της.

«Ναι.»

«Γιατί με σημάδεψαν;»

«Διότι ίσως να θέλουν να τους βρεις...»

«Πού πρέπει να πάω; Πού είναι αυτό το Μέγαρο-Κάτω-Από-Τη-Ζούγκλα;»

«Θα ταξιδέψεις βόρεια και δυτικά, πέρα από την Κρυστάλλινη Θάλασσα, και θα περάσεις, πλέοντας, ανάμεσα από τα Δίδυμα Όρη. Έτσι, θα φτάσεις σε μια χώρα που μονάχα οι πολυταξιδεμένοι γνωρίζουν. Η χώρα ονομάζεται Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ. Στις ζούγκλες της, θα βρεις το Μέγαρο.»

Όλα αυτά της έμοιαζαν πολύ –μα πολύ!– περίεργα. Μυθικά. Μη-πραγματικά.

«Κι όταν βρεθώ εκεί, πώς θα συνεννοηθώ με τους γηγενείς; Τι γλώσσα μιλάνε;»

«Θα πρέπει να έχεις μαζί σου έναν άνθρωπο που ξέρει τη γλώσσα τους.»

«Και ποιος είναι αυτός που ξέρει τη γλώσσα των κατοίκων μιας τόσο μακρινής χώρας;»

«Κάποιος πολυταξιδεμένος.»

«Είσαι ο Μάντης της Αρχέγονης Θάλασσας!» είπε η Ζηράθα· «δεν μπορείς να μου αποκαλύψεις κάτι περισσότερο; όπως πού θα πρέπει να ψάξω γι' αυτόν, για παράδειγμα!»

«Λυπάμαι, Βασίλισσα της Λαράβια, αλλά μπορώ να αποκαλύπτω μονάχα όσα οι άλλοι ήδη γνωρίζουν.»

Αυτή η... ικανότητα ακουγόταν λιγάκι άχρηστη. Όμως, τελικά, δεν ήταν. Η Ζηράθα έπρεπε να παραδεχτεί πως ο Μάντης τής είχε χαράξει έναν δρόμο για ν' ακολουθήσει: έναν δρόμο που αλλιώς δε θα έβρισκε, παρότι ίσως «ήδη να τον γνώριζε»...

Έδесе τα κορδόνια της μπότας της και ορθώθηκε. «Σ' ευχαριστώ για όλα,» του είπε. «Χρειάζομαι, όμως, άλλη μια απάντηση: Πώς θα φύγω από την Αρχέγονη Θάλασσα χωρίς να με σκοτώσουν τα ρασκ'λ; Πώς θα φύγω χωρίς φαγητό και νερό;»

«Οι Ταγμένοι μου θα σε εφοδιάσουν. Όσο για τα ρασκ'λ, δε χρειάζεται, πλέον, ν' ανησυχείς γι' αυτά...»

«Γιατί;»

«Έχουν χορτάσει, και δε θα επιστρέψουν σύντομα, όποιος κι αν τα προστάξει.»

Έχουν χορτάσει... Πόσο άσχημα αισθανόταν, ακούγοντας τούτες τις δύο λέξεις.

Εγώ τα τάισα, με τη σάρκα των υπηκόων μου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4:

Η Περιοχή των Λιθοξόων

Θα ταξιδέψεις νότια, πάνω στην άμμο της ερήμου, ώσπου να συναντήσεις τους μεγάλους βράχους που μοιάζουν με τρεις γυναίκες αγκαλιασμένες,» της είπαν οι Ταγμένοι. «Όταν φτάσεις εκεί, κατευθύνσου ανατολικά, στους χερσότοπους. Είναι ο ασφαλέστερος δρόμος που γνωρίζουμε.»

Ο ασφαλέστερος δρόμος... σκεφτόταν, τώρα, η Ζηράθα, καθώς κρατιόταν πάνω στη ράχη του καταπονημένου της αλόγου και αισθανόταν τον δυνατό ήλιο της Αρχέγονης Θάλασσας να τη χτυπά κατακέφαλα και να κάνει τον ιδρώτα να κυλά στο μέτωπο και στο πρόσωπό της. *Ο ασφαλέστερος δρόμος...* ο οποίος, αντικειμενικά, δεν ήταν καθόλου «ασφαλής». Για την ακρίβεια, ήταν ένας πολύ επικίνδυνος δρόμος, όπως της είχαν τονίσει οι Ταγμένοι του Μαντείου: γιατί κιόλας της πρότειναν να πάει από εκεί: γιατί στους χερσότοπους ο Δούκας Ύρσενοβ αποκλείεται να είχε καταφέρει να ετοιμάσει κάποια ενέδρα, λόγω των όντων που κατοικούσαν σ' αυτά τα μέρη.

Ευτυχώς, οι Ταγμένοι είχαν δώσει οδηγίες στη Ζηράθα, για το πώς να αποφύγει τα συγκεκριμένα πλάσματα. Οδηγίες που επαναλάμβανε, ξανά και ξανά, μέσα στο νου της, προκειμένου να μην ξεχάσει την παραμικρή λεπτομέρεια.

Για την ώρα, όμως, κάτι άλλο την ανησυχούσε: Δεν έμοιαζε να φτάνει στο βράχο που της είχαν πει, ούτε τον έβλεπε στον ορίζοντα. Πότε θα τον έβρισκε μπροστά της; αναρωτιόταν. Πότε θα τον συναντούσε; *Έπρεπε να τους είχα ρωτήσει. Θα είμαι εκεί το μεσημέρι; Το βράδυ; Πότε;*

Ξεφύσησε, κουρασμένη. Άμμος, κι άλλη άμμος, κι άλλη άμμος απλωνόταν προς όλες τις κατευθύνσεις, καλύπτοντας τα πάντα σ'έναν χρυσό-καφέ μανδύα, που άστραφτε καθώς ο ήλιος τον χτυπούσε. Ο ήλιος ο οποίος έκανε το περιβάλλον να φλέγεται.

Η Ζηράθα άνοιξε το ένα από τα δύο φλασκιά που της είχαν δώσει οι Ταγμένοι, και ήπιε. Αλήθεια, από πού έβρισκαν νερό αυτοί; Το δημιουργούσαν με κάποια μαγεία; Μάλλον απίθανο. Θυμόταν ότι ο Σέρμπεραλ –ο αγαπημένος της Σέρμπεραλ–, όταν ζούσε, της είχε πει πως δεν μπορούσε κανείς να δημιουργήσει ύλη, ούτε να μεταβάλλει την πραγματικότητα, όσο δυνατός κι αν ήταν στις Αιθέριες Τέχνες. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να *εκμεταλλευτεί* ό,τι ήδη υπήρχε· να το στρέψει, να το λυγίσει, να το μετατοπίσει, ώστε να εξυπηρετήσει τους δικούς του σκοπούς. Παράξενα λόγια τής είχαν φανεί τότε, μα τώρα, ύστερα από όσα είχε δει, νόμιζε πως είχε αρχίσει να καταλαβαίνει...

Μακάρι να είχα αρχίσει να καταλαβαίνω νωρίτερα. Θα με είχε βοηθήσει.

Το άλογό της σκαρφάλωνε, τώρα, έναν αμμόλοφο, και η Ζηράθα νόμιζε ότι το ζώο ταλαντευόταν από κάτω της, παραπατούσε. Πρέπει να ήταν πιο κουρασμένο από εκείνη, πολύ πιο κουρασμένο. *Φυσικό πράγμα, υποθέτω: εγώ δεν κουβαλάω κανέναν στην πλάτη μου· εκείνο κουβαλάει εμένα, και, μάλλον, μέσα σ'αυτή τη ζέστη, είμαι βαριά.* Άπλωσε το χέρι της και χάιδεψε το άλογο στο πλάι του λαιμού.

«Κουράγιο,» του ψιθύρισε στ'αφτί, «*κουράγιο*. Δε θ'αργήσουμε να βρεθούμε σε δροσερά, δροσερά μέρη. Και τότε, θ'αράξεις στο στάβλο σου, τρώγοντας και πίνοντας.»

Το άλογο έβγαλε ένα σιγανό, παραπονιάρικο χρεμέτισμα, και η Ζηράθα το χάιδεψε, ξανά.

Ανέβηκαν στην κορυφή του αμμόλοφου, και η Βασίλισσα της Λαράβια ανακάλυψε ότι από εδώ είχε καλή θέα· *πολύ καλή θέα*· την καλύτερη θέα που μπορούσε να φανταστεί. Γιατί, σε... κανένα-δυο

χιλιόμετρα απόσταση, υπέθετε, αντίκριζε τους βράχους για τους οποίους της είχαν μιλήσει οι Ταγμένοι. Τουλάχιστον, πρέπει να επρόκειτο γι'αυτούς τους βράχους, αφού είχαν ανθρωποειδείς μορφές... *γυναικείες* μορφές, τις έκρινε η Ζηράθα, στενεύοντας τα μάτια και κοιτάζοντάς τες καλύτερα: τρεις γυναικείες μορφές που αγκαλιάζονταν, αν και ήταν δύσκολο να ξεχωρίσει κανείς ποιο χέρι, ποιο πόδι, ή ποιο κεφάλι ανήκε σε ποια γυναίκα: και η Βασίλισσα είχε, μάλιστα, την εντύπωση ότι τουλάχιστον ένα μέλος περίσσευε... Τέλος πάντων. Έτσι κι αλλιώς, ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, φυσικό κατασκευάσμα: αποκλείεται κάποιος γλύπτης να είχε έρθει εδώ, μέσα στη μέση ετούτης της τρισκατάρατης, κολασμένης ερήμου, για να το φτιάξει!

«Βλέπεις;» είπε η Ζηράθα στο άλογο, γελώντας σαν τρελή ερημίτισσα. «Βλέπεις; Φτάσαμε στα βράχια. Πάμε!» Το χτύπησε στα πλευρά, με τα τακούνια των μποτών της, και το ζώο άρχισε να καλπάζει, τινάζοντας την άμμο γύρω του και σηκώνοντας θολούρα.

Όταν η Ζηράθα βρέθηκε μπροστά στα μεγάλα βράχια, αφίπτευσε, για να ξεκουράσει τον ίππο της. Του έβγαλε τη σέλα και τα χαλινάρια, και του έδωσε νερό και φαγητό, από αυτά που της είχαν προσφέρει οι Ταγμένοι. Η ίδια κάθισε σε μια διχάλα των βράχων, τυλίγοντας την κελεμπία γύρω της και σκεπάζοντας τα μάτια με το μαντήλι που της προστάτευε το κεφάλι. Θα αναπαυόταν εδώ, για λίγο, και, ύστερα, θα συνέχιζε...

Ίσως έπρεπε, τελικά, να είχα φύγει βράδυ από το Μαντείο, συλλογίστηκε, απεγνωσμένη από τη ζέστη της Αρχέγονης Θάλασσας. Τότε, θα είχε κρύο: και το κρύο αντιμετωπίζεται ευκολότερα από τη ζέστη: ντύνεσαι γερά και αντιμετωπίζεται.

Ωστόσο, υπήρχε κίνδυνος. Αν αργούσε να φύγει, αυτό δε θα έδινε στον Ύρσενοβ περισσότερο χρόνο; Χρόνο για να ετοιμάσει τις παγίδες του; Χρόνο για να προωθήσει τα σχέδιά του; *Κι επιπλέον, όσο γρηγορότερα επιστρέψω στο Βασίλειο, τόσο το καλύτερο. Τόσο*

πιο γρήγορα θα μπορέσω να ξεκινήσω το ταξίδι για την Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ. Επομένως, σωστά είχε πράξει, φεύγοντας πρωί.

Όταν το άλογό της και εκείνη είχαν ξεκουραστεί αρκετά, η Ζηράθα σηκώθηκε από τη διχάλα των βράχων και σέλωσε και χαλίνωσε το ζώο. Κοιτάζοντας τον ήλιο και τις σκιές που έριχναν οι πέτρες, συμπεράνε πού ήταν η Ανατολή. Έτσι, καβάλησε τον ίππο της και κατευθύνθηκε προς τα εκεί, φέρνοντας ξανά στο νου της τις συμβουλές των Ταγμένων για τους Λιθοξόους –τα πλάσματα που ζούσαν στους χερσότοπους.

Αμμόλοφοι. Ατελείωτες θίνες. Η μία πίσω απ'την άλλη. Το τοπίο δεν άλλαζε, και η Ζηράθα ανησυχούσε. *Πότε θα βρω τους χερσότοπους;* Γενικά, είχε ξεχάσει να ρωτήσει τους Ταγμένους πολλά *πότε*. Κι αυτό δεν της άρεσε· δεν της άρεσε καθόλου να μην ξέρει το *πότε*. Πρώτη φορά συνειδητοποιούσε ότι ο χρόνος μπορούσε νάναι τόσο, μα τόσο, βασανιστικός...

Τελικά, όμως, το *πότε* δεν ήταν και πολύ μακριά. Σ'ένα σημείο οι αμμόλοφοι διαλύονταν και μια απέραντη χέρσα γη απλωνόταν μέσα στο σούρουπο, και χανόταν στο σκοτάδι, όπως σε κάτι παραμύθια, που, όταν φτάσεις στο τέλος του κόσμου, πέφτεις στο μαύρο κενό.

Η Ζηράθα κατέβηκε από το άλογό, και προχώρησε.

«*Θα είναι καλύτερα να βαδίζεις, παρά να ιππεύεις εκεί,*» της είχαν πει οι Ταγμένοι. «*Και πρόσεχε να πηγαίνεις σιγανά, όσο πιο αθόρυβα μπορείς, για να μην τους τρομάξεις...*»

Και η Ζηράθα πήγαινε, τώρα, όσο πιο σιγανά μπορούσε, βαστώντας τ'άλογό της από τα χαλινάρια, τραβώντας το πλάι της και χαϊδεύοντάς του το λαιμό, κάθε τόσο, ηρεμώντας το. «*Σσσς,*» του έλεγε, «και δε θ'αργήσουμε να φύγουμε απο δώ.»

Σχισμάδες στο ξερό έδαφος.

«*Οι Λιθοξόοι σημαδεύουν την αρχή και το τέλος της περιοχής τους,*» αντήχησαν τα λόγια των Ταγμένων μέσα στο κεφάλι της.

Τώρα, βρίσκομαι στην αρχή. Η Ζηράθα κράτησε την ανάσα της, καθώς έμπαινε σε έναν τόπο γεμάτο ψηλές, άνυδρες πέτρες,

λαξεμένες σε αλλόκοτα σχήματα... σχήματα που έμοιαζαν με τις τρεις γυναίκες οι οποίες αγκαλιάζονταν. *Φυσικά σχήματα; Ή, μήπως...;* Λιθοξόοι λέγονταν τα πλάσματα που κατοικούσαν εδώ. Θα μπορούσαν αυτά να λαξεύουν έτσι τις πέτρες;

Τρύπες στο έδαφος. Στρογγυλές τρύπες, που μέσα στους φαινόταν μονάχα πυκνό σκοτάδι.

«Οι Λιθοξόοι σκάβουν κι αφήνουν τ'αβγά τους στο εσωτερικό της γης. Αν δεις στρογγυλές, βαθιές τρύπες, απόφυγέ τις. Θυμώνουν όταν κάποιος ζυγώνει τα αγέννητά τους.»

Η Ζηράθα παρέκαμψε τις τρύπες, διαγράφοντας έναν μεγάλο κύκλο γύρω τους. Το στόμα της ήταν ξερό, αλλά δεν τολμούσε ν'ανοίξει κανένα από τα φλασκιά της για να πει. *Αθόρυβη: πρέπει νάμαι όσο πιο αθόρυβη γίνεται...*

«Ααρκ! Ααρκ!» έκρωξε κάτι από πάνω της.

Τα λόγια των Ταγμένων επέστρεψαν σαν θύελλα ανάμνησης: *«Αν ακούσεις κρωξίματα από ψηλά, σε καμία περίπτωση, μην σηκώσεις το κεφάλι. Οι Λιθοξόοι θα το εκλάβουν ως πρόκληση. Συνέχισε να προχωράς όπως και πριν, και θα είσαι ασφαλής.»*

Η Ζηράθα συνέχισε να προχωρά όπως και πριν. Αν και νόμιζε ότι κάτι έσφιγγε τα πνευμόνια της, θέλοντας να την πνίξει.

«Ααρκ! Ααρκ!»

Μην το σκέφτεσαι! πρόσταξε τον εαυτό της. Δεν υπάρχει! Το κρώξιμο ΔΕΝ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ!

Σε λίγο, ένας θόρυβος ήρθε από τα δεξιά της: κάτι σαν γρύλισμα γιγαντιαίου αιλουροειδούς.

«Αγνόησε κάθε φωνή που τυχόν ακούσεις. Κάθε φωνή.»

Δεξιά της, όμως, η Ζηράθα μπορούσε να δει, με τις άκριες των ματιών, μονάχα έναν μεγάλο βράχο. Τίποτ'άλλο δε φαινόταν εκεί. Από πού είχε έρθει το γρύλισμα; *Καλύτερα να μην ξέρω, αποφάσισε. Συνέχισε να προχωράς. Συνέχισε να προχωράς.*

Καθώς βάδιζε, παρατήρησε κι άλλες στρογγυλές τρύπες στο έδαφος, αλλά πάντα έκανε κύκλο γύρω τους, αποφεύγοντάς τες,

ενώ, συγχρόνως, προσπαθούσε να κρατά το άλογό της ήσυχο. Το ζώο τρόμαζε, κάπου-κάπου, από τα κρωξίματα και τις φωνές, μα η Ζηράθα το χάιδευε, διαρκώς, στο λαιμό και του ψιθύριζε στ'αφτί, ηρεμώντας το, ζητώντας του να μη χλιμιντρίσει δυνατά. *Γιατί, έτσι και χλιμιντρίσει δυνατά, πάμε κι οι δύο χαμένοι...*

Το σούρουπο τελείωνε, παραχωρώντας τη βασιλεία του στη νύχτα, όταν η Βασίλισσα της Λαράβια είδε μακριές σχισμάδες επάνω στη χέρσα γη. Τα μάτια της παραλίγο να μην τις προσέξουν, καθώς το σκοτάδι απλωνόταν πυκνό, τυλίγοντας την έρημο· η ουσία, όμως, ήταν μία: *Πέρασα την περιοχή τους! Διέσχισα την περιοχή των Λιθοζόων!*

Ανέπνευσε ελεύθερα. Το κάτι που συνέθλιβε τα πνευμόνια της είχε πάψει, πλέον, να τα συνθλίβει. Η Ζηράθα πήρε το ένα της φλασκί, το άνοιξε, και ήπιε βαθιά, ανακουφίζοντας το ξεραμένο της στόμα.

Το άλογο χρεμέτισε δίπλα της. Η Βασίλισσα το χάιδεψε, πάλι· γιατί μπορεί να είχαν φύγει από την περιοχή των τεράτων, μα, ποτέ δεν ξέρεις, ίσως ακόμα να υπήρχε κάποιος κίνδυνος. Καλύτερα να μην έκαναν πολύ φασαρία.

Ο δρόμος δεν πρέπει, πλέον, να ήταν μακρύς, μέχρι το Βασίλειο της Λαράβια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5:

Ο Μέθυσος

Ο στρατιώτης έριξε μια κανάτα νερό στο πρόσωπο του μεθυσμένου άντρα, κάνοντάς τον να τρανταχτεί σύγκορμος από την ξαφνική παγωνιά που τον έλουσε.

«Σύνελθε, αλήτη! Η Βασίλισσα της Λαράβια σου μιλάει!»

Ο άντρας, που ονομαζόταν Σάρνικ, βλεφάρισε. Η όρασή του είχε, τώρα, ξεθολώσει κάπως, κι εμπρός του είδε ότι στεκόταν μια κορακομάλλα γυναίκα, ντυμένη με ταξιδιωτικό αλλά πανάκριβο φόρεμα. Στο λαιμό της ήταν ένα χρυσό περιδέριο, από το οποίο κρεμόταν ένας λίθος, που έμοιαζε με λαμπερός ήλιος στα μεθυσμένα μάτια του Σάρνικ. Στο δεξί χέρι, η γυναίκα φορούσε ένα μακρύ, μαύρο γάντι, ενώ το αριστερό της χέρι ήταν γυμνό, πέρα από ένα χρυσό, λιθοστόλιστο περικάρπιο. *Τι παράξενο... Καινούργια μόδα των ευγενών;* αναρωτήθηκε ο Σάρνικ. Μετά, όμως, θυμήθηκε τι είχε πει η φωνή που του πέταξε το νερό...

Βασίλισσα της Λαράβια; Βασίλισσα, ε; Της Λαράβια. Πού τόχω ξανακούσει; Άπλωσε το χέρι του, για να πιάσει την κούπα από την οποία έπινε μπίρα. Ένα άλλο χέρι, όμως, την άρπαξε πρώτο και την πέταξε μακριά.

«Σύνελθε, σου λέω, αλήτη!» μούγκρισε ο στρατιώτης. «Δεν άκουσες τι σε ρώτησε η Μεγαλειότητ;»

Η Ζηράθα αναστέναξε, καθώς κοίταζε τον μέθυσο που ήταν καθισμένος πίσω από το ξύλινο τραπέζι της ταβέρνας. Είχε καστανά, μακριά μαλλιά και μούσια, αγτένιστα εδώ και αιώνες, κατά τα φαινόμενα· και φορούσε ένα τριμμένο, πέτσινο πανωφόρι, ένα γκριζό παντελόνι με μια τρύπα στο δεξί γόνατο, και μισολιωμένες

μπότες. Αυτός είναι ο Σάρνικ, ο σπουδαίος ταξιδευτής; σκέφτηκε, απογοητευμένη, η Βασίλισσα. Αυτός δε φαίνεται να αντιλαμβάνεται καν το περιβάλλον του! Πώς θα με βοηθήσει στην Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ;

«Ρωτήσατε κάτι, μαντάμ;» είπε ο Σάρνικ. «Χικ!»

Ο στρατιώτης ύψωσε το χέρι του, να τον χτυπήσει, αλλά η Ζηράθα τον πρόλαβε. «Όχι,» είπε. Και προς τον Σάρνικ: «Σε ρώτησα αν έχεις πάει ποτέ στην Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ.»

«...Έθρουμπουλαλ Τάμπρακ...» μουρμούρισε, ζαλισμένα, εκείνος. Αλλά, μετά, τα μάτια του γούρλωσαν, σαν από τρόμο. «Ποια είσαι που ρωτάς;» φώναξε, καθώς πεταγόταν όρθιος.

Ο στρατιώτης τράβηξε το ξίφος του και το έβαλε μπροστά στο πρόσωπο του Σάρνικ, ο οποίος, την ίδια στιγμή, παραπατούσε και έπεφτε προς τα πίσω, ανατρέποντας την καρέκλα του και καταλήγοντας, ανάσκελα, στο πάτωμα.

«Παλιομπαγαπόντη!» έκρωξε ο μεθυσμένος. «Είσαι τυφλός; Όπου νάναι τ'απλώνεις αυτό το πράμα;»

«Βασίλισσά μου,» είπε ο στρατιώτης, που λεγόταν Νάρισκαλ και ήταν υποδιοικητής στο βασιλικό παλάτι, «ίσως θα έπρεπε να τον πάρουμε απο δώ. Δεμένο, θα πρότεινα.»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ζηράθα. «Δεν έχω χρόνο για χάσιμο. Σηκώστε τον και βάλτε τον να καθίσει.»

Ο Νάρισκαλ έκανε νόημα σε δυο στρατιώτες του, οι οποίοι ζύγωσαν τον Σάρνικ, τον έπιασαν από τις μασκάλες, και τον σήκωσαν.

«Αφήστε με να σταθώ, άθλιοι κανάγιες!» ψεύδισε εκείνος. «Δε θα με ρίξετε, ποτέ!»

«Ταβερνιάρη!» φώναξε η Ζηράθα, καθώς οι στρατιώτες πήγαιναν τον μεθυσμένο σ'ένα άλλο τραπέζι.

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη!» είπε ο ιδιοκτήτης της ταβέρνας, πλησιάζοντας και κάνοντας βαθιά, αν και άκομψη, υπόκλιση.

«Δώσε του κάτι να τον συνεφέρεις.»

«Εμ... θα προσπαθήσω να κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, Βασίλισσά μου. Ίσως, όμως, να μην είναι... ξέρετε, κανονικά σα να ήταν... κανονικά.»

«Δε χρειάζεται να είναι τελείως νηφάλιος. Φτάνει να είναι αρκετά νηφάλιος ώστε να μπορώ να του μιλήσω.»

«Ναι, ασφαλώς!» Ο ταβερνιάρης έκανε άλλη μια βαθιά αλλά άκομψη υπόκλιση και έτρεξε προς την πόρτα του μαγειρείου.

Η Ζηράθα στράφηκε στον Σάρνικ, που, τώρα, ήταν καθισμένος, πάλι. Πλησίασε το τραπέζι και κάθισε αντίκρυ του. Ο Νάρισκαλ στάθηκε πλάι της, με τα χέρια στη μέση, αγριοκοιτάζοντας τον μέθυσο.

«Θα μου πεις, λοιπόν, για την Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ;» ρώτησε η Βασίλισσα.

Ο Σάρνικ βλεφάρισε, εστιάζοντας το βλέμμα του στη μελαχρινή γυναίκα. Κάπου την είχε ξαναδεί... Ναι, σίγουρα, κάπου την είχε ξαναδεί... Α, ναι! σωστά· πριν από λίγο την είχε δει. Ήταν, όμως, πιο ψηλή, τότε. Τι της είχε συμβεί; Είχε ξαφνικά κοντύνει;

«Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ,» επανέλαβε η Ζηράθα. «Έχεις ποτέ πάει εκεί;»

Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ... Το όνομα τού προκαλούσε τρόμο. Και ο νους του Σάρνικ γέμιζε με αναμνήσεις: μια ζούγκλα, ένας θησαυρός, φίδια, ένα πτηνό που ονομαζόταν δενδρόφωνος, ο... ο σαμάνος! Ένα μαύρο χέρι! Ο πόνος στο πλοίο. Ο πόνος που τον έκανε να νομίζει ότι τα σωθικά του θα ξεριζώνονταν. Ουρλιαχτά μέσα στη νύχτα.

«*ΟΧΙ!*» φώναξε, χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι.

Η Ζηράθα τρόμαξε προς στιγμή. Ο Νάρισκαλ έσφιξε τη λαβή του θηκαρωμένου του ξίφους.

«Τι όχι;» ρώτησε η Βασίλισσα. «Δεν έχεις πάει στην Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ;» *Τι κάνει τόση ώρα αυτός ο ταβερνιάρης;*

«Έχω...» είπε ο Σάρνικ, σιγανά. «Έχω πάει...» Το βλέμμα του κατέβηκε στην επιφάνεια του τραπέζιού. Τα νύχια του δεξιού του χεριού έξυσαν ελαφρά το ξύλο.

Ο ταβερνιάρης επέστρεψε, φέρνοντας μια κούπα και δίνοντάς τη στη Ζηράθα. «Πιες,» είπε εκείνη στον Σάρνικ. «Θα σε κάνει να νιώσεις καλύτερα.» Έσπρωξε το ρόφημα –που έμοιαζε με καφέ, αναμιγμένο με διάφορα άλλα πράγματα– προς το μέρος του.

Εκείνος έπιασε την κούπα και ήπια μια μεγάλη γουλιά. Ύστερα, έβηξε, βάζοντας το χέρι του μπροστά στο στόμα. «Δηλητήριο!» έκρωξε, και πετάχτηκε πάνω. «Άθλιοι κανάγιες!» Τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη ζώνη του. Ο Νάρισκαλ τον είχε, όμως, προλάβει· το ξίφος του βρισκόταν ήδη μπροστά στον Σάρνικ· η αιχμή του όπλου απείχε μονάχα μερικούς πόντους από τη μύτη του ταξιδευτή.

«Κάτσε κάτω!» πρόσταξε ο στρατιωτικός. «Και άφησε το ξιφίδιο σου πάνω στο τραπέζι. Ήρεμα κι αργά.»

«Δε θέλουμε το κακό σου,» πρόσθεσε η Ζηράθα, που είχε, επίσης, σηκωθεί. «Θέλουμε μονάχα να συζητήσουμε μαζί σου για την Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ, επειδή ξέρουμε ότι έχεις πάει. Πιες το ρόφημα, σε παρακαλώ· θα σε βοηθήσει να συνέλθεις από το μεθύσι.»

Ο Σάρνικ κοίταξε τη γυναίκα με στενεμένα μάτια. Δεν την εμπιστευόταν. Ποια είχε πει, όμως, ο στρατιώτης πως ήταν; Δε μπορούσε να θυμηθεί. Ωστόσο, θηκάρωσε το ξιφίδιο του και κάθισε, πάλι.

«Σου είπα να τ'αφήσεις στο τραπέζι!» σφύριξε ο Νάρισκαλ.

«Δεν πειράζει,» παρενέβη η Ζηράθα. «Θηκάρωσε το σπαθί σου.» Ο στρατιωτικός υπάκουσε.

Η Βασίλισσα είπε στον Σάρνικ: «Χρειάζομαι έναν άνθρωπο να έρθει μαζί μου, στην Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ, γιατί δε γνωρίζω τη γλώσσα που μιλιέται από τους ιθαγενείς· και με πληροφόρησαν ότι εσύ την ξέρεις.»

Ο Σάρνικ κοίταξε την κούπα εμπρός του. Έσκυψε και τη μύρισε. Σαν καφές ήταν. *Δηλητήριο στον καφέ; Γιατί; Γιατί να θέλουν να με δηλητηριάσουν;* Νόμιζε ότι το μυαλό του είχε αρχίσει να καθαρίζει. Ήπια ακόμα μια γουλιά. Το ρόφημα ήταν πικρό και καυτό, αλλά αυτό δε σήμαινε ότι πρέπει να ήταν και δηλητήριο. Και τότε, μια άλλη σκέψη πέρασε απ' το μυαλό του: *Λες να μου το έδωσαν επειδή είμαι μεθυσμένος;*

«Τι με ρώτησες, κοπελιά;» είπε στη γυναίκα.

«Μιλάς στη Βασίλισσα Ζηράθα, της Λαράβια, αλήτη!» του γρύλισε ο Νάρισκαλ.

Στη Βασίλισσα Ζηράθα, της Λαράβια! εξεπλάγη ο Σάρνικ. *Ναι, σωστά. Αυτό είναι το όνομα που είχα ακούσει πριν... Την έκασα, τώρα, μου φαίνεται.*

Η Ζηράθα επανέλαβε την ερώτησή της, αργά και καθαρά, μπας και καταφέρει, επιτέλους, να συνεννοηθεί μ' αυτό τον τύπο.

Ο Σάρνικ ήπια άλλη μια γουλιά απ' το ρόφημά του. «Βασίλισσά μου, η Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ είναι ένα πολύ επικίνδυνο μέρος. Ναι, όμως, ξέρω τη γλώσσα. Είχα πάει, παλιά, εκεί.»

«Ωραία, τότε, θα έρθεις μαζί μου.»

Τα μάτια του Σάρνικ γούρλωσαν. «Όχι!» έκρωξε. «Δεν μπορώ να ξαναπάω—!»

«Θα πληρωθείς για τον κόπο σου,» τόνισε η Ζηράθα. «Κι απ' ό,τι βλέπω, μάλλον, χρειάζεσαι χρήματα.»

«Αυτό είναι αλήθεια, μα...» Ήπια. «Μα εκεί... Το μέρος είναι πολύ επικίνδυνο.»

«Θα σε πάρω μαζί μου, είτε με το καλό είτε με το ζόρι. Ό,τι κι αν επιλέξεις, πάλι θα πληρωθείς.»

«Τότε, φαίνεται πως δεν μπορώ παρά να έρθω... αν και την προηγούμενη φορά λίγο έλειψε να πεθάνω. Με *καταράστηκαν.*»

Η Ζηράθα συνοφρυώθηκε. «Σε *καταράστηκαν;*»

«Ναι. Ένας σαμάνος. Ένας μαύρος σαμάνος. Με *καταράστηκε* να πεθάνω ουρλιάζοντας· και, καθώς έφευγα από την Έθρουμπ Α'άλ

Τάμπραχ, πυρετός μ'έπιασε στο καράβι, και πόνος... Δεν έχω ξανανιώσει τέτοιο πόνο στη ζωή μου, Βασίλισσά μου· σας μιλώ ειλικρινά. Τελικά, όμως, έζησα. Δεν ξέρω πώς, αλλά έζησα. Ό,τι κι αν γίνει, δε θέλω να ξανασυναντήσω αυτό το σαμάνο.»

«Δε χρειάζεται ν'ανησυχείς για κανέναν σαμάνο,» του είπε η Ζηράθα. «Πηγαίνω εκεί ψάχνοντας κάτι πολύ συγκεκριμένο. Το Μέγαρο-Κάτω-Από-Τη-Ζούγκλα. Το έχεις ακούσει;»

Τώρα, ήταν η σειρά του Σάρνικ να συνοφρωθεί. «Νομίζω...» Ήπιε. «Σε θρύλους, μόνο. Δεν υπάρχει στην πραγματικότητα.»

«Υπάρχει, και πρέπει να το βρω. Και χρειάζομαι εσένα για να μιλήσεις στους ιθαγενείς της Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ.»

Ο Σάρνικ έμεινε σιωπηλός· τα λόγια της φαινόταν να τον είχαν προβληματίσει. Το πρόσωπό του ήταν βαθιά ρυτιδωμένο, παρατήρησε η Ζηράθα, παρότι δεν πρέπει να ήταν μεγάλης ηλικίας· σίγουρα, όχι πάνω από τριανταπέντε χρονών.

«Εσύ γιατί είχες πάει στην Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ;» τον ρώτησε.

«Για ένα θησαυρό,» αποκρίθηκε, αργά, ο Σάρνικ.

«Τον βρήκες;»

«Σου μοιάζω για άνθρωπος που βρήκε θησαυρό;»

Η Βασίλισσα μειδίασε· μετά, είπε: «Όταν φτάσουμε στο Μέγαρο-Κάτω-Από-Τη-Ζούγκλα και επιστρέψουμε στη Λαράβια, θα μοιάζεις με άνθρωπο που έχει βρει θησαυρό.»

Αν επιστρέψουμε, σκέφτηκε ο Σάρνικ, αλλά δεν το είπε.

Η Ζηράθα σηκώθηκε από την καρέκλα της. «Λοιπόν. Αφού φαίνεται πως έχεις συνέλθει, μπορούμε να ξεκινήσουμε το ταξίδι μας.»

Ο Σάρνικ βλεφάρισε. «Αμέσως;»

«Ναι,» είπε η Ζηράθα. «Βιάζομαι ιδιαίτερος.»

Ο Σάρνικ ένευσε κι έκανε να σηκωθεί· παραπάτησε, όμως, κι ένας στρατιώτης χρειάστηκε να τον συγκρατήσει. Το μεθύσι δεν του είχε φύγει ακόμα. Όχι τελείως.

Η Ζηράθα πρόσταξε να τον βοηθήσουν να βαδίσει ως τις αποβάθρες, όπου τους περίμενε το πλοίο τους, έτοιμο να σαλπάρει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6: Φιδογέννητη

Η Ζηράθα δεν είχε ποτέ ξανά κάνει μεγάλο θαλάσσιο ταξίδι, και διαπίστωσε ότι τα πράγματα ήταν καλύτερα απ'ό,τι νόμιζε. Ωστόσο, σε καμία περίπτωση δε θα μπορούσε να τα χαρακτηρίσει *καλά*. Χρειάστηκαν δεκαπέντε ημέρες μέχρι να φτάσουν στα Δίδυμα Όρη, και σχεδόν κάθε ημέρα είχε φουρτούνα. Το σκαρί τους ταλαντευόταν πάνω στα κύματα, άλλοτε εντονότερα άλλοτε λιγότερο έντονα. Η Ζηράθα, όταν δεν ήταν ξαπλωμένη, προσπαθώντας να κοιμηθεί, και όταν δεν έβγαινε στο κατάστρωμα για να πάρει λίγο καθαρό αέρα, ξερνούσε ό,τι είχε μέσα της σ'ένα κεραμικό δοχείο.

«Όταν φτάσουμε στα Δίδυμα Όρη, χρειάζεται προσοχή,» είπε ο Σάρνικ σ'εκείνη και τον Καπετάνιο του πλοίου, ένα βράδυ που τα νερά ήταν πιο ήρεμα. «Ανάμεσά τους δημιουργούνται ακανόνιστες ρουφήχτρες, και ομίχλη, συνήθως, σκεπάζει τα πάντα.»

«Πώς πέρασες από εκεί, την προηγούμενη φορά που πήγες στην Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ;» ρώτησε η Ζηράθα.

«Το πλοίο μου άντεξε,» ανασήκωσε τους ώμους ο Σάρνικ. «Δε χάνονται όλα τα καράβια που περνούν από τα Δίδυμα Όρη.»

«Αλήθεια, γιατί να μην κάνουμε τον κύκλο;» είπε ο Καπετάνιος.

«Έχω ακούσει πως δεν μπορείς να φτάσεις στην Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ, εκτός αν περάσεις *ανάμεσα* από τα Δίδυμα Όρη.»

«Παράξενο αυτό...» παρατήρησε η Ζηράθα. «Ίσως νάναι μύθος.»

«Ίσως,» συμφώνησε ο Σάρνικ. «Όμως δεν ξέρω κανέναν που να έχει πάει στην Τάμπραχ κάνοντας τον κύκλο. Ξέρετε εσείς, Βασίλισσά μου;»

Η αλήθεια ήταν πως δεν ήξερε, έτσι το θεώρησε ασφαλέστερο να περάσουν ανάμεσα.

Αλλά, καθώς περνούσαν, ευχήθηκε παραπάνω από μία φορά να είχε προστάξει να κάνουν τον κύκλο. Οι ομίχλες ήταν πυκνές και κάλυπταν τα πάντα. Δυνατά βουητά αντηχούσαν, ανάμικτα με τσιριχτές, ακατονόμαστες φωνές, που έβαζαν τους ναύτες και τους στρατιώτες να προσεύχονται στους θεούς τους και να διαγράφουν σύμβολα εκδίωξης στον αέρα, για ν' απομακρύνουν τους δαίμονες.

Οι δαίμονες, όμως, ήταν το πλέον ασήμαντο πρόβλημα. Το σημαντικό πρόβλημα ήταν οι ρουφήχτρες, τις οποίες είχε αναφέρει ο Σάρνικ. Δεν επρόκειτο, βέβαια, ακριβώς για ρουφήχτρες· η Ζηράθα, που είχε αρνηθεί να κλειστεί στην καμπίνα και βρισκόταν στο κατάστρωμα (με την υπερένταση να έχει διώξει τη ναυτία της), κοιτούσε από την κουπαστή και έβλεπε πως οι «ρουφήχτρες» δεν είχαν κέντρο. Δεν υπήρχε κάποιο συγκεκριμένο σημείο όπου τραβούσαν το πλοίο, ώστε να το καταπιούν. Έμοιαζαν, επομένως, περισσότερο με ισχυρά, ακανόνιστα, διαρκώς μεταβαλλόμενα ρεύματα. Ορισμένες στιγμές, η Ζηράθα νόμιζε ότι θα τσάκιζαν το σκάφος τους στα βράχια, αλλά, ευτυχώς, γλίτωσαν από αυτή τη μοίρα, που, σίγουρα, θα σήμαινε το θάνατο όλων τους μέσα σε τούτη την υδάτινη κόλαση. Ωστόσο, το καράβι σύρθηκε, μία φορά, επάνω στις πέτρες, και τα ξύλα του έτριξαν έντονα, τρομοκρατώντας τους.

«Έχουμε πάθει ζημιά, Καπετάνιε;» ρώτησε η Ζηράθα, όταν είχαν περάσει την παγίδα των τεράστιων ογκόλιθων που ονομάζονταν Δίδυμα Όρη και είχαν βγει από την άλλη μεριά, σε μια θάλασσα που έμοιαζε απροσδόκητα γαλήνια.

Ο Καπετάνιος κοίταξε, από την κουπαστή, το πλάι του πλοίου του. «Μπα, τίποτα το σπουδαίο, Μεγαλειοτάτη. Εύκολα θα το στρώσουμε, μόλις πιάσουμε λιμάνι.»

«Ημασταν τυχεροί,» είπε ο Σάρνικ, καθισμένος στην πλώρη και δαγκώνοντας ένα αποξηραμένο σύκο, σαν πριν από λίγο να μην είχε

συμβεί τίποτα το σπουδαίο. «Έχω περάσει κι από χειρότερα ανάμεσα στα Δίδυμα Όρη. Από δαίμονες.»

Η Ζηράθα τον κοίταξε με δυσπιστία.

«Πιστεύετε ότι αστειεύομαι, Βασίλισσά μου; Τα Δίδυμα Όρη είναι, σίγουρα, η πύλη κάποιας κόλασης. Και ίσως, μάλιστα, εσείς να γνωρίζετε γι' αυτά τα πράγματα καλύτερα από μένα...» Το βλέμμα του πήγε στο δεξί της χέρι, που φορούσε μαύρο γάντι, ως τον αγκώνα. Ποτέ δεν το έβγαζε αυτό το γάντι, είχε παρατηρήσει ο Σάρνικ, και είχε αναρωτηθεί το γιατί, κάνοντας πολλές υποθέσεις· ωστόσο, δεν είχε, ως τώρα, βρει το θάρρος να τη ρωτήσει. Εξάλλου, ήταν η Βασίλισσα της Λαράβια. Και πολύ πιθανόν να είναι και μάγισσα. Ο Βασιλιάς Σέρμπεραλ, άλλωστε, ήταν γνωστός και μεγάλος μάγος, σκέφτηκε ο Σάρνικ.

Η Ζηράθα είδε ότι ο τυχοδιώκτης κοιτούσε το γαντοφορεμένο της χέρι και στράφηκε απ' την άλλη, τυλίγοντας την κάπα γύρω της και επιστρέφοντας στην καμπίνα. Δεν αισθανόταν καμία ανάγκη να δώσει εξηγήσεις, ούτε ένιωθε τόσο κοντά σ' αυτό τον άνθρωπο, ώστε να του μιλήσει για ό,τι της είχε συμβεί με τη χρήση της Ορειχάλκινης Σφαίρας.

Μετά από ταξίδι πέντε ημερών, έπιασαν λιμάνι. Ήταν το πρώτο λιμάνι που έπιαναν ύστερα από τα Δίδυμα Όρη και βρισκόταν στην ήπειρο Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ. Ονομαζόταν Θά'ανραχ, όπως τους είχε πει ο Σάρνικ, και ήταν το μοναδικό μέρος εδώ πέρα που δεχόταν ξένους. Σε όποιο άλλο σημείο της ηπείρου κι αν αγκυροβολούσε κανείς, θα είχε να αντιμετωπίσει εχθρικούς ιθαγενείς, πολλοί απ' τους οποίους δεν ήταν απόλυτα ανθρώπινοι.

Η Ζηράθα στεκόταν στην πλώρη και κοίταξε την Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ, ενώ το καράβι της πλησίαζε. Μπορούσε να δει ακτές γεμάτες με βότσαλα που γυάλιζαν στον μεσημεριανό ήλιο, καθώς τα κύματα τα έγλειφαν. Στο εσωτερικό της ηπείρου φαίνονταν δάση, με τόσες πολλές αποχρώσεις που φάνταζαν μαγεμένα.

Στη θάλασσα, κάτι παράξενες νησίδες ξεπρόβαλλαν από το νερό, σκεπασμένες από μια πράσινη βλάστηση την οποία η Ζηράθα δεν είχε ξαναδεί. «Τι είναι αυτά;» ρώτησε τον Σάρνικ, δείχνοντας.

«Κοραλλιογενείς ύφαλοι, Βασίλισσά μου,» απάντησε εκείνος.

«Είναι, πραγματικά, φτιαγμένοι από κοράλλια;»

«Ναι. Μεγαλώνουν πολλών ειδών κοράλλια σε τούτα τα νερά. Είδη που δεν υπάρχουν στη Λαράβια, ή πουθενά αλλού στον κόσμο, απ'όσο ξέρω.»

Καθώς το πλοίο τους περνούσε δίπλα από έναν κοραλλιογενή ύφαλο, η Ζηράθα είδε ένα ζώο να στέκεται εκεί και να κουνά τα πλοκάμια του, σα να τους χαιρετούσε. Είχε γυαλιστερό κέλυφος, που έμοιαζε με όστρακο. Από τη μπροστινή του μεριά ξεπρόβαλλαν δύο μαύρα πόδια κι από πίσω του μια πλατιά, ομόχρωμη ουρά: το δέρμα του θύμιζε στη Ζηράθα σαλιγκάρι. Στο κεφάλι του θα νόμιζε κανείς ότι φορούσε κράνος, έτοιμο για μάχη: τα μάτια του (που φαινόταν μέσα από δύο ανοίγματα του «κράνους» του) ήταν μεγάλα και δεν ανοιγόκλειναν, όπως των ψαριών. Το στόμα του δεν ήταν ορατό. Τα δύο του πλοκάμια ξεφύτρωναν απ'τις πλευρές του κεφαλιού του. «Και τι είναι αυτό το πλάσμα;»

«Χαιρετιστές, τους λένε οι περισσότεροι,» εξήγησε ο Σάρνικ, «επειδή είναι σα να χαιρετάνε τα καράβια. Οι σοφοί έχουν ένα άλλο όνομα γι'αυτούς, αλλά δεν το θυμάμαι.»

Το λιμάνι της Θά'ανραχ ήταν μεγάλο και με πολύ περισσότερο κόσμο απ'ό,τι περίμενε η Ζηράθα. Τελικά, υπήρχαν πολλοί τρελοί που έρχονταν εδώ, στα πέρατα της γης.

Η πόλη ήταν, κατά τα φαινόμενα, πρωτόγονη. Τα σπίτια, αν και είχαν μια συγκεκριμένη τεχνοτροπία που η Βασίλισσα δεν είχε ξαναντρικρίσει, έμοιαζαν χτισμένα πρόχειρα, καμωμένα από ξύλο και όστρακα. Οι οδοί δεν ήταν στρωμένες με πλάκες, αλλά χωματόδρομοι. Οι προβλήτες δεν ήταν τίποτε παραπάνω από κομμένοι κορμοί δέντρων. Και τείχη, φυσικά, η Θά'ανραχ δε διέθετε.

Η ζέστη ήταν δυνατή. Η θερμοκρασία ανέβαινε, με ταχύ ρυθμό, από τότε που το καράβι της Ζηράθα πέρασε τα Δίδυμα Όρη, και, τώρα πλέον, βρισκόταν στο αποκορύφωμά της. Όλοι είχαν φορέσει ελαφρύτερα ρούχα, και οι στρατιώτες είχαν βγάλει τις σιδερένιες τους αρματωσιές.

«Καλύτερα να μην έρθετε μαζί μας,» τους είπε ο Σάρνικ, βλέποντάς τους να ετοιμάζονται να κατεβούν. «Δεν αρέσει στους ντόπιους να έχουν ξένους πολεμιστές μέσα στην πόλη τους. Και δε θα σας το πουν, αλλά θα σας το δείξουν.»

«Και τι προτείνεις;» ρώτησε ο Υποδιοικητής Νάρισκαλ. «Ν' αφήσουμε τη Βασίλισσα αφρούρητη;»

«Κανείς δεν πρόκειται να την πειράξει,» είπε ο Σάρνικ. «Στη Θά'ανραχ ισχύει ο άγραφος νόμος 'Άμα δε με ενοχλήσεις, δε θα σε ενοχλήσω· άμα δε με χτυπήσεις, δε θα σε χτυπήσω· άμα δε με κλέψεις, δε θα σε κλέψω'.»

«Δεν υπάρχει κανένας άρχοντας εδώ; Κάποιος για να υποδεχτεί τη Βασίλισσα όπως αρμόζει;»

Ο Σάρνικ κούνησε το κεφάλι, γελώντας με τη μούρη του Νάρισκαλ, ο οποίος έμοιαζε να προσπαθεί να πάρει απειλητικό ύφος. *Νομίζει ότι προσπαθώ να τους κοροϊδέψω, για όνομα των θεών; Νομίζει ότι τους κρύβω κάτι;* «Η Θά'ανραχ δεν έχει αρχή. Είναι κέντρο εμπορίου και αντιπραγματισμού.»

«Εγώ, τουλάχιστον, θα συνοδέψω τη Βασίλισσα,» δήλωσε, τελεσίδικα, ο Νάρισκαλ.

Ένας παραπάνω δεν αλλάζει τίποτα, σκέφτηκε ο Σάρνικ, και κατένευσε. «Εντάξει, αλλά κανένας άλλος. Δε θα ήταν συνετό.»

Κατέβηκαν στην προβλήτα και βάδισαν μέσα στο λιμάνι.

«Από πού θα ξεκινήσουμε την αναζήτησή μας;» ρώτησε η Ζηράθα, κοιτάζοντας τριγύρω, τις παράξενες φυσιογνωμίες που την ατένιζαν.

Ένα ανθρωπόμορφο, γκριζόδερμο πλάσμα, με πτερύγια στην πλάτη και πόδια με δύο κλειδώσεις το καθένα, στεκόταν στο τέλος ενός σοκακιού και κοίταζε τη Βασίλισσα της Λαράβια και τους συνοδούς

της, με τα σχιστά του μάτια. Η μακριά του μουσούδα έμοιαζε να υπομειδιά, και τα μυτερά του αφτιά κουνιόνταν. Μονάχα μια περισκελίδα έντυνε το λιγνό του σώμα με τα μακριά μέλη.

Μία χοντρή γυναίκα, που καθόταν οκλαδόν σε μια γωνία και κάπνιζε από μια μεγάλη πίπα, έστρεψε το βλέμμα της στη Ζηράθα, και τα μάτια της στένεψαν. Το δέρμα της ήταν σκούρο και φορούσε έναν φαρδύ χιτώνα.

Δύο ναυτικοί, που συζητούσαν γελώντας, σταμάτησαν και κάρφωσαν το βλέμμα τους στους τρεις νεόφερτους. Ο ένας ήταν μονόφθαλμος, ο άλλος είχε ένα μικρό, χνουδωτό πλάσμα στον ώμο, το οποίο διέθετε γυαλιστερά, μαύρα μάτια και έμοιαζε με πελώριο, φτερωτό ποντίκι.

«Έχω ένα φίλο,» εξήγησε ο Σάρνικ, «που είναι οδηγός στις ζούγκλες. Δε νομίζω ότι γνωρίζει πού βρίσκεται το Μέγαρο-Κάτω-Από-Τη-Ζούγκλα, γιατί μου έλεγε, κάποτε, πως είναι μύθος, όμως ξέρει πολλούς ανθρώπους που ασχολούνται με μυστήρια πράγματα ή που έχουν ακούσει διάφορα: μυστικιστές, τυχодиώκτες, εξερευνητές, σοφούς. Σίγουρα, θα μπορεί να μας δώσει, τουλάχιστον, μερικές κατευθυντήριες γραμμές.»

«Υπέροχα,» είπε η Ζηράθα. «Αυτός είναι ο άνθρωπός μας, δίχως αμφιβολία.»

Ο Σάρνικ μειδίασε. «Δεν είναι ακριβώς *άνθρωπος*, Βασίλισσά μου. Αλλά αυτό δεν έχει καμία σημασία.»

«Δεν είναι άνθρωπος; Και τι-;»

Μια δυνατή φωνή ακούστηκε απ'τ'αριστερά, και ο Σάρνικ έστρεψε το κεφάλι, ξαφνιασμένος. Είχε καταλάβει τι ειπώθηκε. *Φιδογέννητη!* είχε μόλις φωνάξει η γυναίκα που στεκόταν στο κατώφλι ενός καταστήματος. *Φιδογέννητη!* Και έδειχνε τη Ζηράθα.

«Τι συμβαίνει, Σάρνικ;» ρώτησε η Βασίλισσα, παρατηρώντας κι εκείνη ότι την έδειχναν, μα μην καταλαβαίνοντας λέξη απ'όσα έλεγε η άγνωστη γυναίκα με το μαύρο δέρμα, τα κοντοκουρεμένα μαλλιά, και τα μαχαίρια στη ζώνη.

«Προχωρήστε, καλύτερα,» είπε ο τυχοδιώκτης. «Γρήγορα.»
Επιτάχυναν το βήμα τους· αλλά, σύντομα, οι φωνές δυνάμωσαν πίσω τους.

«Έχει το σημάδι!» άκουσε ο Σάρνικ τη γυναίκα να φωνάζει μέσα στη βαβούρα.

Και κάποιος άλλος είπε, με βραχνή φωνή: «Ναι, το είδα κι εγώ! Είναι φιδογέννητη!»

«Διώξτε την!»

«Σκοτώστε την!»

Ποιο σημάδι; αναρωτήθηκε ο Σάρνικ. *Πού το είδαν;* «Βασίλισσά μου, τρέξτε!» είπε, και ξεκίνησαν να τρέχουν, ενώ πίσω τους ποδοβολητά ακούγονταν. Οι ιθαγενείς τούς κυνηγούσαν.

«Τι συμβαίνει;» μούγκρισε ο Νάρισκαλ στον Σάρνικ. «Δεν είπες ότι, αν δεν τους πειράξεις-;»

«Βούλωστο!»

«Πρόσεχε πώς μιλάς σε μένα, αλήτη!»

Ο Σάρνικ τον αγνόησε. «Απο δώ,» είπε, τραβώντας τη Ζηράθα απ'τον καρπό του αριστερού χεριού (δεν τολμούσε ν'αγγίξει το δεξί, γαντοφορεμένο της χέρι) και οδηγώντας την μέσα σ'ένα δρόμο κι επάνω σε μια πέτρινη σκάλα. Ο Νάρισκαλ ερχόταν στο κατόπι τους, έχοντας ξεθηκαρώσει το σπαθί του. *Τι θα του χρειαστεί, τον βλάκα, αν όλοι αυτοί πέσουν επάνω μας;* μούγκρισε από μέσα του ο Σάρνικ, αλλά δεν είπε τίποτα. Πρώτα, έπρεπε να ξεφύγουν...

Έχοντας ανεβεί τα πλατιά σκαλοπάτια, βρέθηκαν σε μια πλακόστρωτη, υπερυψωμένη πλατεία, που απλωνόταν μπροστά από ένα μεγαλόπρεπο οικοδόμημα, το οποίο φαινόταν ερειπωμένο.

«Τι είν' εδώ;» έκανε, λαχανιασμένα, η Ζηράθα.

«Ναός,» απάντησε ο Σάρνικ, συνεχίζοντας να την τραβά απ'τον καρπό. «Ερείπια. Μέσα, θάμαστε ασφαλείς.»

«Όπως ήμασταν 'ασφαλείς' και σε τούτη την τρισκατάρατη πόλη, αλήτη;» γρύλισε ο Νάρισκαλ.

«Ο ναός αυτός θεωρείται στοιχειωμένος. Οι ντόπιοι δε μπαίνουν,» εξήγησε ο Σάρνικ, καθώς περνούσαν κάτω από μια πανάρχαια, πέτρινη ασίδα, γεμάτη λειχήνες και αναρριχώμενα φυτά.

«Ένας στοιχειωμένος ναός... Το καλύτερο μέρος για να μείνουμε,» σχολίασε ο Νάρισκαλ.

«Υπάρχουν διέξοδοι απο δώ. Πολλές διέξοδοι. Κλείστο, πλέον!»

Είχαν μπει σε μια μεγάλη, μισοσκοτεινή αίθουσα, όπου το φως έμπαινε από χαραμάδες στους τοίχους και στην οροφή: έτσι, ορισμένα σημεία του χώρου ήταν έντονα φωτισμένα από λαμπερές δέσμες, ενώ άλλα ήταν τυλιγμένα στο σκοτάδι. Η Ζηράθα νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει έναν λιθινο βωμό στο κέντρο του δωματίου, καθώς και κολόνες, όρθιες ή πεσμένες, στην περιφέρεια.

«Για ποιο σημάδι έλεγαν;» τη ρώτησε ο Σάρνικ, καθώς είχαν σταματήσει για ν'ανασάνουν.

Η Βασίλισσα βλεφάρισε, ξαφνιασμένη. «Σημάδι;»

«Σε κατηγορούσαν για φιδογέννητη, κι έλεγαν ότι είδαν το σημάδι. Έχεις κάποιο σημάδι επάνω σου;»

«Μιλάς στη Βασίλισσα στον ενικό;» Ο Νάρισκαλ τον αγριοκοίταξε.

Η Ζηράθα, όμως, δεν ενδιαφερόταν για τον ενικό ή για τον πληθυντικό· τα λόγια του Σάρνικ την είχαν παγώσει, παρά τη ζέστη που επικρατούσε σε τούτο το μέρος. Επειδή είχε καταλάβει σε ποιο σημάδι πρέπει να αναφέρονταν οι ιθαγενείς.

Παραμέρισε τη φούστα της και έδειξε στον τυχοδιώκτη τη δεξιά της κνήμη, εκεί όπου στο όραμά της, μέσα στο Μαντείο της Αρχέγονης Θάλασσας, την είχαν δαγκώσει τα ανθρωποκέφαλα φίδια.

Τα μάτια του Σάρνικ γούρλωσαν, καθώς είδε το σημάδι ανάμεσα από τα λουριά του σανδαλιού της Βασίλισσας.

Ναι, αυτό είναι, σκέφτηκε. Το σύμβολο των φιδογέννητων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7: Ο Ουροβόρος

Βγήκαν από ένα στενό άνοιγμα των ερειπωμένων τοίχων του ναού, και ο Σάρνικ τούς οδήγησε μέσα στα σοκάκια της Θά'ανραχ, πηγαίνοντάς τους στην κατοικία του φίλου του: ένα υπόγειο μέρος, στο οποίο έφτασαν αφότου κατέβηκαν δεκατρία πέτρινα σκαλοπάτια. Ο Σάρνικ χτύπησε την καλαμμένα πόρτα, δηλώνοντας τ'όνομά του, και μια βραχνή φωνή τού ζήτησε να περάσει. Μπαίνοντας, ο Νάρισκαλ κοιτούσε επιφυλακτικά τον γύρω χώρο, που ήταν γεμάτος σκιές και μια οσμή από θυμίαμα πλανιόταν. Όταν, όμως, το χέρι του πήγε στη λαβή του ξίφους στη ζώνη του, ο Σάρνικ τον εμπόδισε απ'το να το τραβήξει, ρίχνοντάς του ένα προειδοποιητικό βλέμμα.

Η Ζηράθα δεν κοίταζε τους δύο συνοδούς της· είχε το βλέμμα της στραμμένο στο πλάσμα που, εκείνη τη στιγμή, ξεπρόβαλλε από τις σκιές. Ήταν, σίγουρα, *ανθρωπόμορφο*, μα, όπως είχε πει κι ο Σάρνικ, δεν ήταν άνθρωπος. Το κεφάλι του έμοιαζε με το κεφάλι τσακαλιού, γεμάτο τρίχες καθώς ήταν, και τα μάτια του γυάλιζαν με μια θηριώδη, αν και όχι εχθρική, λάμψη. Φορούσε φαρδιά, ριχτά ρούχα, αλλά, ακόμα κι έτσι, η Ζηράθα μπορούσε να διακρίνει, από τον τρόπο που βάδιζε, ότι τα πόδια του δεν ήταν ανθρώπινα.

«Ααα, Σάρνικ!» είπε το πλάσμα. «Σάρνικ. Πώς είσαι; Και έφερές και παρέα... Έπρεπε να με είχες προειδοποιήσει. Ήμουν στην κουζίνα κι ετοιμάζα κάτι να φάω.» Χαμογέλασε, αποκαλύπτοντας σουβλερά δόντια.

Ο Κράζναλ (όπως συστήθηκε) τους κέρασε από το φαγητό του, ζητώντας συγνώμη που δεν ήταν αρκετό· εξάλλου, δεν ήξερε τίποτα

για τον ερχομό τους. Η Ζηράθα τού είπε πως δεν πείραζε, και σκέφτηκε: *Δεν ξέρω αν θα ήθελα να φάω και περισσότερο.* Κοιτάζοντάς το, έκρινε πως ήταν κάποιο μεγάλο έντομο, κομμένο σε κομμάτια και βουτηγμένο σε σάλτσα και χυλό. Έφαγε λίγο, για να μην προσβάλλει τον οικοδεσπότη τους.

Και μετά, τον ρώτησε για το Μέγαρο-Κάτω-Από-Τη-Ζούγκλα. Οπότε, εκείνος την ατένισε σαν να ήταν τρελή, βλεφάρισε, κατάπια μια μεγάλη μπουκιά από το έντομο, και της είπε όσα ήξερε γι' αυτό το «μυστηριώδες κι αμφιβόλου ύπαρξης μέρος».

«Δεν έχω πάει ποτέ,» παραδέχτηκε, «αλλά γνωρίζω πώς μπορεί κανείς να το βρει. Πρώτα, πρέπει να εντοπίσετε τη φυλή Τρου'σκ, και στις περιοχές τους πρέπει να βρείτε τον ποταμό με τα χρυσαφένια νερά. Ακολουθώντας το σημάδι του ποταμού, θα φτάσετε στο Μέγαρο.»

Η Ζηράθα τον ρώτησε μήπως θα μπορούσε να γίνει λίγο πιο συγκεκριμένος, μα εκείνος αποκρίθηκε πως, δυστυχώς, δεν ήξερε τίποτα περισσότερο.

Το επόμενο πρωί, η Βασίλισσα της Λαράβια έφυγε από τη Θά'ανραχ και, μαζί με τους στρατιώτες της, βυθίστηκε στις ζούγκλες της Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ. Προτού φύγουν, ο Σάρνικ αγόρασε έναν χάρτη από το παζάρι της πόλης, ώστε να τους οδηγήσει εκεί όπου πίστευε πως ήταν οι περιοχές της φυλής Τρου'σκ.

«Πρόκειται για μια φυλή που λίγοι την έχουν συναντήσει,» είπε στη Ζηράθα, «και δεν είμαι βέβαιος ότι θα τη βρούμε εκεί όπου νομίζω. Ό,τι ξέρω το ξέρω μονάχα από φήμες.»

«Τότε, ίσως θα ήταν καλύτερα να σιγουρευτούμε,» πρότεινε εκείνη, γιατί, κοιτάζοντας τον χάρτη, μπορούσε να δει ότι το μέρος που έδειχνε ο τυχοδιώκτης βρισκόταν πολύ μακριά από τη Θά'ανραχ. «Θα κάνουμε κανένα μήνα μέχρι να φτάσουμε εκεί, και δε θέλω ο χρόνος μας να πάει χαμένος.»

«Μάλλον έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε ο Σάρνικ. «Θα σταματήσουμε πρώτα εδώ,» έδειξε μια μαύρη βούλα επάνω στο χάρτη, «για να διασταυρώσουμε τις πληροφορίες μας.»

«Τι είναι αυτό;»

«Ένα χωριό, όπου βρίσκεται μια γνωστή μου.»

Χρειάστηκαν τέσσερις ημέρες μέχρι να φτάσουν στο χωριό, και συνεχώς μαστίζονταν από έντομα. Ο Σάρνικ έφτιαξε μια αλοιφή, για να τρίψουν τα χέρια, τα πόδια, και το λαιμό τους. Το μίγμα ήταν κολλώδες και ανέδιδε μια οξεία, ενοχλητική μυρωδιά, αλλά ήταν μακράν προτιμότερο από τα δαγκώματα των εντόμων της ζούγκλας, όπως διαπίστωσε η Ζηράθα, όταν ένα από αυτά την τσίμπησε στον αριστερό αστράγαλο.

Το χωριό όπου τους οδήγησε ο Σάρνικ αποκλείεται να είχε πάνω από πενήντα κατοίκους, και η γνωστή του ήταν φύλαρχος εδώ πέρα, αν κατάλαβε καλά η Ζηράθα, γιατί τη γλώσσα της δεν την κατανοούσε. Ο τυχοδιώκτης μίλησε για κάμποση ώρα μαζί της, ενώ η Βασίλισσα, ο Νάρισκαλ, και οι έξι στρατιώτες τους έτρωγαν, καθισμένοι γύρω από μια φωτιά. Έξω από το χωριό ακούγονταν οι νυχτερινοί θόρυβοι της ζούγκλας, τους οποίους η Ζηράθα δεν είχε συνηθίσει και την αγρίευαν, αν και ο Σάρνικ τής είχε πει πως δε σήμαιναν ότι κίνδυνος βρισκόταν κοντά· όχι πάντα, τουλάχιστον.

Όταν ο τυχοδιώκτης επέστρεψε κοντά τους, πληροφόρησε τη Βασίλισσα ότι η φύλαρχος συμφωνούσε μαζί του· οι Τρου'σκ πρέπει να βρίσκονταν εκεί όπου είχε αρχικά υποθέσει. Έτσι, άρχισαν το μακρύ τους ταξίδι μέσα στις ζούγκλες της Έθρουμπ Α'άλ Τάμπραχ. Χρειάστηκε να αποφύγουν εχθρικές φυλές, ακολουθώντας μονοπάτια που γνώριζε ο Σάρνικ, χρειάστηκε να αντιμετωπίσουν λυσσασμένα θηρία, να διασχίσουν ορμητικούς ποταμούς, να κόψουν πυκνή βλάστηση, να σκαρφαλώσουν απόκρημνα μέρη, και να διασχίσουν ακόμα και μια υπόγεια σήραγγα μιας πανάρχαιας ερειπωμένης πόλης που μονάχα μερικές πέτρες απέμεναν, πλέον, από αυτήν.

Φτάνοντας στις περιοχές των Τρου'σκ, βρήκαν αναπάντεχα τους εαυτούς τους περικυκλωμένους από μεγάλες σαύρες που τους έφταναν ως τα γόνατα. Τα ερπετά έμοιαζαν να έχουν ξεφутρώσει μέσα απ'το ίδιο το έδαφος. Ο Νάρισκαλ και οι στρατιώτες του, πάραυτα, ξεσπάθωσαν και περιτριγύρισαν τη Βασίλισσά τους. Ο Σάρνικ, όμως, έμοιαζε να δυσανασχετεί, κοιτάζοντας την πληθώρα των αντιπάλων τους.

Οι σαύρες δε ζύγωσαν για να τους επιτεθούν. Τους παρατήρησαν για λίγο και, μετά, φάνηκαν να *ξεδιπλώνονται...* να ξεδιπλώνονται σαν ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί. Οι μορφές τους μεγάλωσαν και, τώρα πλέον, δεν ήταν ερπετά, αλλά κάτι ανάμεσα σε άνθρωπο και ερπετό. Θύμιζαν στη Ζηράθα τον οφιοδαίμονα που ο Δούκας Ύρσενοβ είχε στείλει για να τη σκοτώσει. Δεν ήταν, όμως, τόσο ψηλοί, ούτε έμοιαζαν ακριβώς με οφιοδαίμονες. Είχαν δύο χέρια και δύο πόδια, και δεν είχαν ουρά. Το κεφάλι τους ήταν, ασφαλώς, σαυρίσιο, τα μάτια τους κιτρινωπά με πορφυρές κόρες. Ένας απ'αυτούς μίλησε σε μια γλώσσα που η Βασίλισσα δεν καταλάβαινε, και, ρίχνοντας μια ματιά και στον Σάρνικ, αντιλήφτηκε πως ούτε εκείνος την καταλάβαινε. *Υπέροχα...* σκέφτηκε η Ζηράθα και, υψώνοντας τα χέρια, είπε, όσο πιο φιλικά μπορούσε, στους σαυρανθρώπους: «Είμαστε φίλοι.» Και χαμογέλασε.

Ο αρχηγός τους ύψωσε το δικό του χέρι και την έδειξε με ένα μακρύνυχο δάχτυλο, λέγοντας κάτι που δεν μπορεί παρά να ήταν προσταγή προς τους υπόλοιπους, γιατί, αμέσως, όρμησαν καταπάνω στη Βασίλισσα και τους στρατιώτες της, προσπαθώντας να τους αρπάξουν. «Μην αντιστέκεστε!» φώναξε ο Σάρνικ, μα ο Νάρισκαλ δεν τον άκουσε, σπαθίζοντας δεξιά κι αριστερά, χύνοντας το αίμα των σαυρανθρώπων. Οι στρατιώτες του είχαν ήδη ακολουθήσει το παράδειγμα του.

«Κάντε όπως σας λέει ο Σάρνικ!» πρόσταξε η Ζηράθα, αλλά ήταν πολύ αργά· ο χαλασμός είχε ξεκινήσει.

Οι σαυράνθρωποι, σύντομα, τους ακινητοποίησαν όλους και τους έδεσαν. Η Ζηράθα αισθάνθηκε νυχάτα χέρια να γραπώνουν τα μαλλιά της, ενώ κληματισίδες τυλίγονταν επώδυνα γύρω από τους καρπούς της και, μετά, γύρω από τους μοτοφορεμένους της αστραγάλους. Και, όσο κι αν σπαρταρούσε ή φώναζε, οι ιθαγενείς δεν έμοιαζε να της δίνουν σημασία. *Αυτοί είναι οι Τρου'σκ;* αναρωτήθηκε, καθώς ένας τους την έριχνε πάνω στον ώμο του και ξεκινούσε να βαδίζει. *Ω θεοί, αυτοί είναι οι Τρου'σκ;*

«Σάρνικ!» φώναξε, βλέποντας πως δύο άλλοι κουβαλούσαν τον τυχοδιώκτη, δεμένο, ανάμεσά τους.

«Περίμενε,» της αποκρίθηκε εκείνος. «Να δούμε πού θα μας πάνε...» Αν έκρινε, όμως, από το βλέμμα του, δεν ήταν και πολύ αισιόδοξος.

Φτάσαμε ως εδώ για να πεθάνουμε έτσι;...

Οι σαυράνθρωποι τούς πήγαν στις όχθες ενός ποταμού που τα νερά του φαινόταν να έχουν μαύρο χρώμα. Κοιτάζοντας, όμως, καλύτερα, η Ζηράθα παρατήρησε ότι δεν είχαν μαύρο χρώμα· απλά, πολλά – πάρα πολλά – μαύρα ψάρια κολυμπούσαν κάτω από την επιφάνειά τους. Οι ιθαγενείς άρπαξαν έναν από τους στρατιώτες και τον έγδυσαν, σχίζοντας τα ρούχα του, με τα μακριά τους νύχια, ενώ εξακολουθούσαν να τον έχουν δεμένο. Εκείνος έσκουζε, ούρλιαζε, και χτυπιόταν, μα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Η Ζηράθα φώναζε, επίσης· τους ζητούσε να τον αφήσουν, τους έλεγε ότι δεν τους είχε κάνει τίποτα, ότι εκείνοι τούς είχαν επιτεθεί πρώτοι, ότι μπορούσαν να συζητήσουν και να βρουν μια λύση, ότι θα έφευγαν απ'τα μέρη τους αν το ήθελαν, ότι δε θα τους ενοχλούσαν άλλο... Αισθανόταν το λαιμό της να γδέρνεται από τις φωνές της, αλλά το μόνο που κατόρθωσε ήταν ο αρχηγός –ο *φύλαρχος*, μάλλον– να της ρίξει ένα λοξό, άγριο βλέμμα.

Όταν ο στρατιώτης ήταν γυμνός, τον πέταξαν στο ποτάμι, και τα μαύρα ψάρια τον κατασπάραξαν, βάφοντας το νερό κόκκινο από μαύρο που ήταν. Η Ζηράθα εξακολουθούσε να φωνάζει, και ήταν η

μόνη από όλους της τους συντρόφους που φώναζε (εξαιρώντας τον άντρα που κατασπαραζόταν από τα ψάρια), αν και δεν το είχε αντιληφτεί.

Ο φύλαρχος έδωσε μια κοφτή προσταγή, και οι σαυράνθρωποι την άρπαξαν κι άρχισαν να σκίζουν τα ρούχα της, με τα επικίνδυνά τους νύχια, κάνοντας μακριές, πορφυρές χαρακιές επάνω στο σώμα της. Όταν διέλυσαν τις μπότες της, ένας απ'αυτούς έδειξε τη δεξιά της κνήμη. Ο φύλαρχος αναφώνησε, και τα μάτια του γούρλωσαν. Μια παράξενη σιγή απλώθηκε. Η Ζηράθα ξεροκατάπιε, βαριανασαίνοντας. *Αναγνωρίζουν το σημάδι του Ουροβόρου, σκέφτηκε. Στη Θά'ανραχ παραλίγο να με λιντσάρουν επειδή το είχα επάνω μου, κι εδώ... εδώ φαίνεται να τους φοβίζει. Να τους προκαλεί δέος...*

Ο φύλαρχος είπε κάτι, κι αμέσως οι ιθαγενείς έλυσαν τη Βασίλισσα και τους συντρόφους της, προτού μεταμορφωθούν, πάλι, σε σαύρες και εξαφανιστούν μέσα στη βλάστηση.

Η Ζηράθα μάζεψε τα κουρελιασμένα της ρούχα γύρω της. «Τι... τι συνέβη;» ρώτησε τον Σάρνικ.

«...Δεν ξέρω.»

«Αυτοί ήταν οι Τρου'σκ;»

«Υποθέτω πως ναι. Είδαν το σημάδι που έχεις επάνω σου;»

Η Ζηράθα ένευσε, καθώς ορθωνόταν. Ο Νάρισκαλ έριξε το μανδύα του στους ώμους της.

Η Βασίλισσα έγλειψε τα χείλη της. «Δε νομίζω πως θα μας ξαναενοχλήσουν. Ας ψάξουμε γι'αυτό το ποτάμι με το χρυσαφένιο νερό.» Έριξε μια λοξή ματιά στο ποτάμι πλάι της... το ποτάμι με το μαύρο νερό.

Μετά από έρευνα μίας ημέρας, βρήκαν εκείνο που η Ζηράθα περίμενε: έναν ποταμό κάτω απ'την επιφάνεια του οποίου κολυμπούσαν χρυσά ψάρια. «Εδώ είμαστε,» είπε, υπομειδιώντας, και ο Σάρνικ κατένευσε. «Τώρα, το μόνο που μένει είναι να

ακολουθήσουμε το... σημάδι του ποταμού. Τι λες να εννοούσε ο φίλος σου μ' αυτό;»

«Τη ροή του;»

«Πολύ πιθανόν. Κι εξάλλου, δε βλέπω κανένα άλλο 'σημάδι' εδώ γύρω.»

Έτσι ακολούθησαν τη ροή του ποταμού. Την ακολούθησαν για δύο ημέρες –κατά τις οποίες δεν είδαν κανέναν από τους σαυρανθρώπους– και, τελικά, έφτασαν σ' ένα σημείο όπου το νερό βυθιζόταν σ' ένα βράθρο. Στη μια μεριά των βράχων του βράθρου, υπήρχαν λαξεμένα σκαλοπάτια. Ήταν απόγευμα και ο ήλιος έδυε, χρωματίζοντας τη ζούγκλα με κοκκινωπές αποχρώσεις.

«Θα κατεβώ μόνη,» δήλωσε η Ζηράθα, νιώθοντας ότι έτσι έπρεπε να κάνει. Δεν ήταν λογικό, δε χρειαζόταν να είναι· ήταν ένα πολύ ισχυρό ένστικτο.

Ο Νάρισκαλ ήταν έτοιμος να φέρει αντίρρηση, αλλά εκείνη επανέλαβε: «Θα κατεβώ μόνη, Υποδιοικητή Νάρισκαλ.» Και ο άντρας ένευσε υπάκουα, αν και η όψη του φανέρωνε ότι διαφωνούσε με τη Βασίλισσά του.

Ο Σάρνικ έσφιξε τον ώμο της. «Καλή τύχη, Ζηράθα. Να προσέχεις.»

«Ευχαριστώ.»

Έβγαλε τις μπότες της και σήκωσε το δεξί σκέλος του παντελονιού της ως το γόνατο, γιατί ήθελε το σημάδι του Ουροβόρου να είναι φανερό. Έπειτα, άρχισε να κατεβαίνει τα πέτρινα σκαλοπάτια, στο τέλος των οποίων μπορούσε να δει μια είσοδο επάνω στο τοίχωμα του βράθρου. Το νερό του ποταμού έπεφτε σαν μικρός καταρράκτης δίπλα της και βουτούσε στο σκοτάδι.

Η Ζηράθα ένιωσε μια παράξενη γαλήνη και αυτοκυριαρχία εντός της. Ετούτο ήταν το τέλος της αναζήτησής της: κι αυτή η σκέψη απομάκρυνε κάθε φόβο και ενδοιασμό από μέσα της.

Πέρασε την πέτρινη είσοδο και μπήκε σ' έναν χώρο φωτιζόμενο από μια αλλόκοτη ακτινοβολία, που δεν έμοιαζε να προέρχεται από

κάποιο συγκεκριμένο σημείο, αλλά να είναι διάχυτη παντού. Στο τέλος του δωματίου υπήρχε ένα άνοιγμα. Το πάτωμα, όμως, μέχρι εκεί ήταν γεμάτο φίδια.

Η Ζηράθα ξεροκατάπιε, νιώθοντας την παράξενη γαλήνη και την αυτοκυριαρχία της να την εγκαταλείπουν. Τα γόνατά της έτρεμαν.

Έκλεισε τα μάτια και πήρε μια βαθιά ανάσα, θέλοντας να διώξει το μεταλλικό πλέγμα που νόμιζε πως πίεζε το στήθος της. *Με κάλεσαν εδώ, σκέφτηκε. Οι Αφέντες των Όφρων... με κάλεσαν. Θα με αφήσουν να περάσω. Οι φύλακές τους δε θα εμποδίσουν το δρόμο μου.*

Και, διώχνοντας κάθε άλλο συλλογισμό από το νου της, πάτησε μέσα στα φίδια... κι εκείνα παραμέρισαν. Τις άνοιξαν δρόμο ανάμεσά τους, σαν να αναγνώριζαν το σημάδι στο πόδι της. Η Ζηράθα βάδισε, σταθερά, και έφτασε στην αντικρινή είσοδο.

Η αίθουσα που, τώρα, απλωνόταν εμπρός της ήταν ίδια μ' αυτήν που είχε δει στο όραμά της, στο Μαντείο της Αρχέγονης Θάλασσας. Είχε ψηλούς, λαξευτούς κίονες, επάνω στους οποίους τυλίγονταν πελώρια φίδια με κεφάλια ανθρώπων, άλλα αντρικά κι άλλα γυναικεία, αλλά όλα φαλακρά. Στο πέρας του δωματίου, υπήρχε ένα άνοιγμα, απ' το οποίο ερχόταν ένα δυνατό πράσινο φως.

«Χρρρρρρρ!» έκανε ένα φίδι με γυναικείο κεφάλι. «*Βασίλισσα ή μη, μάντισσα ή μη, μάγισσα ή μη, εδώ κανείς δε δύνεται να μπει!*»

«Με... με καλέσατε,» δήλωσε η Ζηράθα, προσπαθώντας να κάνει τη φωνή της να μην τρέμει.

«*Καλούμε όποιον επιθυμούμε,*» είπε ένα φίδι με αντρικό κεφάλι, «*το σημάδι του να δούμε.*»

Το σημάδι... Η Ζηράθα έδειξε το σημάδι του Ουροβόρου στην κνήμη της.

«*Ήρθε, λοιπόν, η εκλεκτή τα δεσμά μας να σπάσει, τον μάγο ν' αποτινάξει!*» είπε ένα άλλο φίδι, με αντρικό κεφάλι. Και όλα έκαναν πέρα, αφήνοντας τη Ζηράθα να βαδίζει ανάμεσα στις ψηλές,

λαξευτές κολόνες και να φτάσει στο άνοιγμα, στο πέρας του δωματίου.

Εκεί βρισκόταν ένας χώρος που οι αισθήσεις της αδυνατούσαν πλήρως να αντιληφτούν, αλλά της δινόταν η εντύπωση πως ένα πελώριο, πολύχρωμο φίδι στροβιλιζόταν εμπρός της, ένα φίδι που έμοιαζε με το σημάδι στην κνήμη της, ένα φίδι που δαγκώνει την ουρά του. Στο κέντρο του κύκλου που διέγραφε το ερπετό αιωρείτο ένας πράσινος πυραμιδοειδής σχηματισμός, απ'όπου προερχόταν το πράσινο φως· και η Ζηράθα, αμέσως, κατάλαβε ότι αυτή η πυραμίδα ήταν κάτι το παρείσακτο, κάτι που δεν έπρεπε να βρίσκεται εδώ. Ήταν ο έλεγχος που ασκούσε ο Δούκας Ύρσενοβ επάνω στους Αφέντες των Όφρων.

Άπλωσε το δεξί, γαντοφορεμένο της χέρι και έκανε να κλείσει τα δάχτυλά της γύρω από την πυραμίδα. Μα δεν τα κατάφερε, γιατί, τότε, κάποιος –ο Δούκας!– την αντιλήφτηκε και έστρεψε την προσοχή του επάνω της και τη θέλησή του εναντίον της.

Πώς έφτασες τόσο μακριά; νόμισε πως άκουσε μέσα στο μυαλό της.

Η Ζηράθα τού αντιστάθηκε, προσπαθώντας να κλείσει τα δάχτυλά της γύρω από την πυραμίδα. Η βούληση του Ύρσενοβ ήταν ισχυρή, πολύ ισχυρή, σαφώς ισχυρότερη από τη δική της, αλλά εκείνη είχε ένα μεγάλο πλεονέκτημα σε τούτο τον αγώνα: βρισκόταν εδώ –εδώ ακριβώς όπου ήταν το επίκεντρο της μαγείας του Δούκα, ενώ εκείνος βρισκόταν εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά. Η δύναμή του έκανε το κλείσιμο των δαχτύλων της αργό και επώδυνο, μα η Ζηράθα δεν ήταν πρόθυμη να τα παρατήσει εξαιτίας λίγου πόνου· είχε έρθει αποφασισμένη.

Το γαντοφορεμένο της χέρι έσφιξε την πυραμίδα, κι εκείνη έσπασε σε μυριάδες θραύσματα και το πράσινό της φως έσβησε.

Η Ζηράθα έστρεψε, πάραυτα, το βλέμμα της στη μεγάλη αίθουσα με τα ανθρωποκέφαλα φίδια, γιατί δε νόμιζε ότι μπορούσε να

συνεχίσει να κοιτά εκείνο που οι αισθήσεις της αδυνατούσαν πλήρως να αντιληφτούν, εκτός αν ήθελε να τρελαθεί.

«Βασίλισσα ή μη, μάντισσα ή μη, μάγισσα ή μη, η θέση σου πια δεν είναι μήτε εδώ μήτε εκεί,» της είπε το φίδι με το γυναικείο κεφάλι που είχε μιλήσει και πριν.

Η Ζηράθα έφυγε από το Μέγαρο-Κάτω-Από-Τη-Ζούγκλα, βαδίζοντας βιαστικά. Τα φίδια στο προηγούμενο δωμάτιο τής άνοιξαν, πάλι, δρόμο, μα τον έκλεισαν γρήγορα πίσω της, σα να ήθελαν να την ξαποστείλουν.

Ανέβηκε τα πέτρινα σκαλοπάτια και έφτασε στους συντρόφους της. Εκείνο το βράδυ διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε, πλέον, το σημάδι του Ουροβόρου στην κνήμη της. Αλλά αυτό δεν την ενδιέφερε· δεν αισθανόταν καμία λύπη για την απώλειά του. Εκείνο που την ενδιέφερε ήταν ότι ο Δούκας Ύρσενοβ είχε χάσει το μεγαλύτερο μέρος της δύναμής του, και τώρα, δε θα ήταν δύσκολος αντίπαλος στο Βασίλειο της Λαράβια. Η Ζηράθα, σύντομα, θα έπαιρνε εκδίκηση για τη δολοφονία του Βασιλιά της...